ЕД МАКБЕЙН
БУРЯ

Превод от английски: Борис Миндов, 1988

chitanka.info

I

Краката на момичето бяха все студени.

Котън Хос не знаеше какво да прави; вече бе опитал всичко, което можа да намисли, но положението си оставаше същото. Трябваше да признае, че шофирането при температури под нулата, когато на петнайсет минути път зад тебе бушува буря, не е съвсем благоприятно за стопляне на долните крайници. Той бе пуснал радиатора на колата с пълна сила, бе дал на момичето одеяло, бе свалил балтона си, за да я загърне — ала краката й все още бяха студени.

Името на момичето беше Бланш Колби; много хубаво, благозвучно име, което тя бе приела, откакто работеше в шоубизнеса. Това бе станало отдавна. Истинското й име беше Берта Кули, но преди много години един рекламен агент й бе казал, че Берта Кули му напомня за обеззаразен спален вагон; не е име за танцьорка. Бланш Колби звучи шикозно, заяви той, и ако имаше нещо, за което Берта Кули да дава мило и драго, то се казваше шикозност. Преди двайсет и две години, едва петнайсетгодишна, тя прие новото име и постъпи в балетната трупа на един нашумял мюзикъл. Сега беше на трийсет и седем, но след всички тия дълги години на сцената тялото й бе останало младежко, гъвкаво, дългокрако. Малко „Клърол“ — и тя все още беше нежна, меденоруса блондинка. Зелените й очи бяха умни и проницателни. Нозете й, за щастие, ах-х-х-х, нозете й…

— Как си сега? — запита я той.

— Замръзвам — отговори тя.

— Почти пристигнахме — каза Хос. — Ще харесаш това място. Хал Уилис, един колега от отдела, идва тук почти всяка седмица, щом е свободен. Разправя, че карането на ски е истинско удоволствие.

— Познавам една танцьорка, която си счупи крака в Швейцария — рече Бланш.

— На ски ли?

— Разбира се.

— Никога ли не си карала ски?

— Никога.

— Хм… — Хос повдигна рамене. — Хм, не вярвам да си счупиш краката.

— Звучи успокоително — каза Бланш. Тя погледна през прозорчето на колата. — Мисля, че бурята ни настига.

— Ще ни поодуха малко и толкоз.

— Питам се колко ли е сериозно положението. Имам репетиция в понеделник сутрин.

— Казаха, че ще навали десет-петнайсет сантиметра сняг. Не е чак толкова много.

— Ще бъдат ли отворени пътищата?

— Разбира се. Не се безпокой.

— Познавам една танцьорка, която цели шест дена не могла да се измъкне от Върмонтските снегове — каза Бланш. — Нямало да бъде толкова лошо, ако не я придружавал един актьор, последовател на Станиславски.

— Е, аз пък съм полицай — рече Хос.

— Аха — отвърна Бланш неопределено.

Помълчаха няколко минути. Леки снежни вихрушки се носеха по пътя, превръщайки го във фантастичен бял поток. Фаровете на колата осветяваха раздухвания сняг върху чакълената настилка. Седнал зад кормилото, Хос имаше странното чувство, че пътят се топи пред очите му. Зарадва се, когато видя табелката на хижа „Роусън“. Като различи една реклама сред безброй други плакати, с които се съобщаваше какви удобства се предлагат в района, спря колата. Подкара пак, зави наляво по един стар дървен мост; дъските заскърцаха, когато колата минаваше по него. Нова реклама в крещящи червени и бели цветове разгласяваше местните забележителности — надморска височина шестстотин метра, два седалкови лифта, Т-образен влек, въжен влек и — явно ненужна по време на буря — машина за сняг.

Хижата бе сгушена в полите на планината. Дърветата наоколо бяха голи, извисяваха се като мършави силуети на фона на надвисналото снежно небе. Забулени от снежната завеса светлинки трепкаха примамливо. Хос помогна на Бланш да слезе от колата, облече си балтона и тръгна с нея по утъпканата пътека към входа. В преддверието почистиха снега от обувките си и влязоха в просторното

помещение. В дъното гореше огън. Някой свиреше на пиано. Групичка уморени скиори с делничен вид се бе разположила около камината — всички носеха много модни високи обувки и пуловери, пиеха от бутилки, на които бяха написали имената си. Бланш отиде направо до огъня, намери си място на една от кушетките и протегна дългите си нозе към пламъците. Хос намери рецепцията, натисна един звънец и зачака. Никой не се появи. Натисна отново звънеца. Някакъв скиор, който минаваше покрай него, каза: „Той е в канцеларията. Ей там вляво.“

Хос кимна, намери вратата с надпис Домакин и почука на нея. Някой отвътре подвикна: „Да, влезте.“ Хос натисна бравата и влезе.

Канцеларията се оказа по-голяма, отколкото бе очаквал, цели пет метра деляха входната врата от бюрото в дъното на стаята. Зад бюрото седеше около трийсетгодишен мъж. Той имаше тъмна коса и тъмни вежди, свъсени ниско над тъмнокестеняви очи. Носеше бяла риза с отворена яка, а върху нея — ярък пуловер с щампосан елен. Носеше и гипс на десния си крак. Кракът беше изопнат сковано напред, а стъпалото се опираше на нисък диван. Чифт патерици бяха подпрени на бюрото така, че лесно да ги достигне с ръце. Хос изведнъж се зарадва, че бе оставил Бланш край огъня.

— Надявам се, че не сте новак — каза мъжът.

— Не, не съм.

— Чудесно. Някои скиори се плашат от превръзката и патериците.

— Скиорска злополука ли беше? — попита Хос.

Човекът кимна.

— Счупване на пищяла. Някой беше забравил да сложи знак на пистата. Карах много бързо и когато паднах в дупката… — Той повдигна рамене. — Най-малко един месец не ще мога да ходя без патерици.

— Много лошо — каза Хос. Помълча малко, а после реши, че е време да пристъпи към въпроса. — Имам резервация — рече той. — Съседни стаи с баня.

— Да, сър. На чие име беше?

— Котън Хос и Бланш Колби.

Онзи отвори едно чекмедже на бюрото си и провери в написания на машина списък.

— Да, сър — каза той. — Две стаи в пристройката.

— В пристройката ли? — учуди се Хос. — Къде е тя?

— О, само на стотина метра от главната сграда, сър.

— Аха. Е, предполагам, че ще бъде…

— И имайте предвид, че е с една баня.

— Какво искате да кажете?

— Стаите са съседни, но банята е в номер 104. 105 няма баня.

— Аха. Хм, бих искал две стаи, всяка с баня — рече Хос с усмивка.

— Съжалявам, сър. 104 и 105 са единствените свободни стаи при нас.

— Човекът, с когото говорих по телефона…

— Да, сър, с мен говорихте. Елмър Уландър.

— Много ми е приятно — рече Хос. — Вие ми казахте, че и двете стаи имат бани.

— Не, сър. Вие казахте, че искате съседни стаи с баня, а аз отговорих, че мога да ви дам съседни стаи с баня. И именно това ви давам. Баня. Отделна.

— Адвокат ли сте, мистър Уландър? — попита Хос, като престана да се усмихва.

— Не, сър. Като мине сезонът, съм ключар.

— А през сезона какъв сте?

— Ами нещо като хотелиер, сър — заяви Уландър.

— Не разваляйте мнението ми за хотелиерите — отвърна Хос. — Върнете ми депозита, мистър Уландър. Ще се настаним другаде.

— Ех, сър, преди всичко ние не можем да връщаме обратно пари, но с удоволствие ще задържим депозита ви за по-късно, когато пожелаете…

— Слушайте, мистър Уландър — изрече Хос заплашително, — не знам що за…

— Е, разбира се, сър, тук, в града, има много места за настаняване, но в никое от тях, сър, в *никое* от тях не ще намерите самостоятелна баня. Тъй че ако нямате нищо против да си тръгнете по коридора…

— Аз зная само…

— … и да ползувате обща тоалетна в хотел със сто души скиори, е, тогава…

— Вие ми казахте по телефона…

— Вярвам, че ще успеете да си намерите друго място. Дамата обаче сигурно ще се радва на малко уединение. — Уландър чакаше, докато Хос размишляваше.

— Ако й дам номер 104… — Хос тръгна, но после се спря. — Това ли е стаята с баня?

— Да, сър, 104.

— Ако й дам тази стая, къде е банята за 105-а стая?

— В дъното на коридора, сър. А сме точно в полите на планината, сър, отлично място за каране на ски, и очакваме още най-малко двайсет сантиметра сняг.

— По радиото казаха от десет до петнайсет.

— Това е за града, сър. Обикновено тук пада много повече сняг.

— Както ме уверихте по телефона ли? — попита Хос. — Къде да се разпиша?

II

Котън Хос беше детектив и като служител от 87-и полицейски участък бе отсядал в сума привлекателни и непривлекателни стаи из града и неговите предградия. Веднъж се представи за докер, нае мебелирана стая с изглед към река Харб и бе изненадан през нощта от нещо като тайфа джуджета, маршируваща край леглото му. Джуджетата се оказаха великани, или най-малкото великани от вида Rattus muridae, както се казва на обикновен език — плъхове. Той запали лампата и грабна една метла, но тези нагли негодници, плъховете, се вдигнаха на задните си крака като боксьори и се озъбиха; беше сигурен, че цялата тази орда ще се хвърли право към гърлото му. Незабавно напусна стаята.

В стаи номер 104 и 105 на хижа „Роусън“ нямаше плъхове. Нямаше и кой знае какво друго. Проектантът несъмнено е бил върл последовател на спартанските философи. Стените бяха бели и голи, като изключим скиорския афиш във всяка. Имаше по едно единично легло и дървена тоалетна масичка, боядисана в бяло. В ъгъла на всяка стая се гушеше по един малък шперплатов шкаф за дрехи. В стаята, която Хос се надяваше да заеме — без баня, — човек можеше да пукне от жега — вентилаторите вкарваха горещ въздух на вълни. В стаята с баня, тоест в стаята на Бланш, пък беше непоносимо студено. Единственият прозорец бе заскрежен, подът — студен, леглото — студено, радиаторите и вентилаторите бяха или запушени, или задръстени, но явно не работеха.

— А моите крака са студени — рече Бланш.

— Ще ти дам отоплената стая — заяви Хос галантно, — но тази пък е с баня.

— Е, ще я караме някак — каза Бланш. — Да слезем ли долу за куфарите?

— Аз ще ги донеса — отговори Хос. — Моля те, остани засега в моята стая. Няма смисъл да зъзнеш тук.

— Твоята стая може да ми хареса — подхвърли Бланш дяволито, а след това се обърна и мина покрай него през междинната врата.

Той слезе по дългата стълба в преддверието, а после отиде до паркираната навън кола. Стаите бяха над работилницата за ски, тиха и тъмна, вече затворена. Извади двата куфара от багажника, а след това смъкна ските си от багажника върху покрива на колата. Не беше особено доверчив човек, но през миналия сезон му бяха откраднали чифт ски марка „Хед“, а като опитен полицай вече знаеше, че понякога гръмотевицата наистина удря два пъти на едно и също място. В дясната си ръка и под дясната си мишница носеше по един куфар. В лявата си ръка и под лявата си мишница пък носеше ските и обущата си. С мъка си проби път през дълбокия сняг и се добра до преддверието. Тъкмо когато се канеше да остави куфарите, за да отвори вратата, чу тежък тропот на скиорски обувки по вътрешните стъпала. Някой слизаше по тези стъпала и беше страшно забързан.

Вратата се отвори внезапно и един висок слаб мъж с чер скиорски клин и анорак с черна качулка излезе в преддверието, като едва не се сблъска с Хос. Лицето му беше тясно, красиво, изящно, едрият орлов нос напомняше остра брадвичка. Дори на бледата светлина, процеждаща се от коридора, Хос виждаше, че човекът е силно загорял, и неволно предположи, че е учител по ски. Догадката му се потвърждаваше от значката на десния ръкав — буквите П и Р, яркочервени, преплетени. Беше някак нелепо, че човекът държеше в лявата си ръка чифт бели кънки за фигурно пързаляне.

— Ох, извинявам се — каза той. Лицето му разцъфна в усмивка. Говореше с акцент, немски или шведски — Хос не можеше да определи.

— Няма защо — рече Хос.

— Мога ли да ви помогна?

— Не, мисля, че ще се справя. Само да ми подържите вратата отворена…

— С удоволствие — каза другият и едва не тракна с токове.

— Добре ли е за ски? — запита Хос, като едва се промъкна през тясната врата.

— Горе-долу — отговори онзи. — Утре ще бъде още по-добре.

— Е, благодаря — каза Хос.

— Много ми беше приятно.

— Ще се видим утре в планината — рече Хос весело и продължи нагоре по стъпалата. Имаше и нещо смешно в цялото положение: съседните стаи с една-единствена баня, това, че се оказаха направо примитивни килийки, горещината в едната, студът в другата, фактът, че се намираха над работилницата за ски, фактът, че бе започнал много обилен снеговалеж, дори забързаният учител по ски с вежливите си тевтонски маниери, гърления си глас и кънките за фигурно пързаляне; в цялата тази обстановка се долавяше нещо, което смътно напомняше за фарс. Хос се разкиска, докато се изкачваше по стъпалата. Когато влезе в стаята си, Бланш се бе изтегнала на леглото му. Той сложи куфарите на пода.

— Какво толкова смешно има? — попита тя.

— Реших, че това й бутафорен хотел от комична оперета — каза Хос. — Готов съм да се обзаложа, че планината навън е само декор. Утре сутринта ще отидем там и ще се уверим, че е нарисувана на платно.

— Тази стая е приятна и топла — рече Бланш.

— Да, права си — отвърна Хос. Пъхна ските си под леглото, докато тя го следеше мълчаливо с поглед.

— Крадци ли очакваш?

— Нищо не се знае. — Той свали сакото си и извади служебния револвер от кобура.

— Нима ще носиш и това утре по склоновете? — попита Бланш.

— Не. В тези джобове с цип не може да се пъхне пистолет.

— Аз смятам да спя в тази стая — каза внезапно Бланш.

— Както обичаш — рече Хос. — Аз пък ще се настаня в съседния хладилник.

— Хм, всъщност нямах предвид точно това.

— А?

— Детективите не се ли целуват?

— А?

— В града два пъти излизахме заедно и току-що пътувахме пак заедно, три часа сами в една кола, а ти нито веднъж не си ме целунал.

— Е, аз…

— Искам да ме целунеш — произнесе Бланш замислено. — Разбира се, ако служебният устав не го забранява.

— Мисля, че няма такава забрана — каза Хос. Скръстила ръце под тила си, протегнала блажено крака.

Бланш внезапно пое дълбоко дъх и рече:

— Струва ми се, че това място ще ми хареса.

III

През нощта се чуваха шумове.

Сгушени заедно на единичното легло, двамата най-напред чуха съскането на газовата горелка. На равни интервали термостатът изщракваше и настъпваше трийсетсекундна пауза, а после сякаш реактивен самолет „707“ излиташе от сутерена на старата дървена постройка. Хос никога в живота си не бе чувал по-шумна газова горелка. Алуминиевите радиатори и вентилаторите изпълняваха някаква своя симфония: разширяваха се, свиваха се, тракаха, звънтяха, въздишаха, издишваха, съскаха. От време на време шуртеше водата на тоалетната в коридора; в тихия планински въздух все едно че се лееше водопад.

Имаше и друг звук. Стържещ звук, плътното, пронизително скърцане на метал. Хос стана от леглото и отиде до прозореца. В работилницата за ски долу гореше лампа, която хвърляше жълт правоъгълник върху снега. С въздишка той се върна в леглото и се опита да заспи.

По коридора непрекъснато трополяха скиорски обувки; обитателите се прибираха по стаите си, затръшваха се врати, от време на време високо се кикотеше някоя упоена от планинския въздух скиорка.

Гласове:

— … ще значи по-трудна писта за слалома…

— Вярно, ала трудностите ще бъдат еднакви за всички.

Заглъхване.

Нови гласове:

— … не мисля дори, че ще разчистят пътеките нагоре.

— Ще им се наложи, нали?

— Но не на Склона на мъртвеца. Няма да могат дори да стигнат дотам в тоя сняг. Вече е над четирийсет сантиметра и няма скоро да спре.

„707“ излетя отново от сутерена. Вентилаторите започнаха оркестровата си сюита, а радиаторите осигуряваха контрапункта. И пак гласове, които се извисяваха гневно:

— … понеже се мисли за господ-бог!

— Трябва да ти кажа, че си въобразяваш.

— Предупреждавам те! Не се приближавай до него!

Смях на младо момиче.

— Предупреждавам те. Ако го видя…

Затишие.

В два часа сутринта машините за утъпкване на пистите поеха нагоре към планината. Те вдигаха шум като моторизираните части на Ромел. Хос беше сигурен, че ще съборят стените и ще нахълтат с грохот в стаята. Бланш се закикоти.

— Това е най-шумният хотел, в който съм преспивала някога — каза тя.

— Как са краката ти?

— Добре и затоплени. Ти си много горещ мъж.

— И ти си много горещо момиче.

— Имаш ли нещо против да спя с ватени гащи?

— Аз пък помислих, че си с трика.

— Трико е в единствено число — каза Бланш.

— Единствено или множествено, това са най-възбуждащите ватени гащи, които съм виждал досега.

— Само момичето, облечено с тях, е такова — рече Бланш скромно. — Защо не ме целунеш пак?

— Ще те целуна. След минутка.

— Защо се ослушваш?

— Стори ми се, че преди малко дочух непредвидено излитане.

— Какво?

— Ти не чу ли? Особен бучащ звук?

— Чувам толкова много шумове…

— Шшт.

Помълчаха няколко минути. Чуваха как машините за утъпкване на пистите си пробиват път нагоре из планината. Някой пусна водата в тоалетната. Пак шум от стъпки в коридора.

— Хей! — извика Бланш.

— Какво?

— Спиш ли?
— Не — отговори Хос.
— Чу ли оня бучащ звук?
— Да.
— Това е кръвта ми — каза му тя и го целуна по устата.

IV

В събота сутринта снегът продължаваше да вали. Обещаната буря се бе превърнала в люта виелица. Облякоха се в топлия уют на стаята; Бланш си сложи грейка, а после два пуловера и еластичен клин; от многото дрехи слабата й фигура наедря. Хос, сто осемдесет и пет сантиметра висок, обул два чифта чорапи, с чер панталон и чер пуловер, наклони осемдесет и пет килограмов силует с формата на римско V към прозореца и мрачния ден зад него.

— Мислиш ли, че ще успея да се върна навреме за репетицията в понеделник вечерта?

— Не знам. Аз пък трябва да се върна в службата утре до шест часа вечерта. Интересно дали пътищата са отворени.

На закуска научиха, че е обявено бедствено положение в Ню Йорк и в повечето от градовете покрай северното щатско шосе. Бланш приемаше с весело безразличие мисълта, че са блокирани сред снеговете.

— Щом има толкова много сняг — каза тя, — непременно ще отменят репетицията.

— Но няма да отменят работата на полицейското управление — вметна Хос.

— Да върви по дяволите — каза Бланш весело. — Сега сме тук, има великолепен сняг и ако става за ски, седмичната почивка ще мине чудесно.

— Дори ако снегът е отвратителен — рече Хос, — пак ще прекараме чудесно седмичната почивка.

За нея взеха под наем обувки и ски и поеха към планината. И двата седалкови лифта работеха, но както бе предрекъл един от среднощните гласове, пътеките нагоре още не бяха разчистени. Бе се появил силен вятър, който навяваше снега на подвижни бели пластове по склоновете. Хос заведе Бланш първо до въжения влек, накара я да се поупражнява малко в изкачване, научи я да закантва и да се изкачва ножично, а после й показа как се използува влекът — въжето, увито

около лявата ръка, а дясната зад гърба, вкопчена във въжето. Пистата за начинаещи не беше особено стръмна, но Бланш веднага показа на какво е способна. Тя беше опитна танцьорка и машинално си представи ските като част от сценичен костюм, който пречи на движенията, ала е нещо, с което трябва да се справиш. Имаше изключителна координация на движенията и се научи да прави „рало“ на пистата за начинаещи. Късно сутринта вече използуваше Т-образния влек и започна да усвоява основите на „християнията“. Хос търпеливо остана с нея през цялата сутрин, като се пързаляше само по най-леките писти. Той бе все по-признателен на затрупаните от снега пътища. Поради непроходимостта им броят на скиорите през седмичната почивка беше ограничен; той и Бланш караха ски в събота като в делничен ден; поради пресния сняг това беше истинско удоволствие.

Следобеда тя предложи Хос да я остави да се поупражнява сама. Той гореше от нетърпение да се изкачи със седалковия лифт до истинските писти, но все пак заяви, че с удоволствие ще се пързаля с нея по пистите за деца. Ала Бланш бе упорита и накрая той я остави на склона с Т-образния влек и тръгна към най-дългия от седалковите лифтове — лифт А.

Като се приближи, неволно се усмихна. Десетина скиори чакаха за столчетата, докато обикновено през почивните дни там имаше дълги опашки. Когато стигна до платформата, с крайчеца на окото си зърна нещо черно — беше снощният му познат, германският или шведският учител по ски, който правеше „фигури“ надолу по склона, а после зави успоредно и разпръсквайки снега със ските си, спря близо до лифта. Хос никак не се учуди, че онзи не го позна. Наредените на опашката скиори носеха анораци с качулки, които покриваха главите им и бяха завързани здраво под брадата. Освен това всички скиори носеха слънчеви очила, повечето с жълти плаки заради мъгливия ден, а някои имаха и доста по-тъмни очила. В резултат — това бяха някакви анонимни фигури. И мъже, и жени — всички си приличаха много. Можеха да бъдат група марсианци, чакащи да ги заведат при някой големец. Ала чакаха за столчета. Не стана нужда да чакат много дълго.

Нови и нови столчета се появяваха иззад завоя, минаваха покрай скърцащата машинария. Идваше ред на Хос, който забеляза как момичето пред него бързо седна, щом столчето мина. Забеляза, че

столчето се наклони силно, докато подминаваше платформата, и се напрегна в очакване; погледна назад през рамо, когато друго столче се зададе откъм завоя. Стисна щеките в лявата си ръка, а дясната беше отзад, за да може да се улови навреме за ръба на столчето. Столчето обаче мина по-бързо и се наклони по-силно, отколкото бе очаквал. За момент си помисли, че то ще го събори. Улови се за ръба на седалката с дясната си ръка, пъхната в ръкавица с един пръст, усети как се изплъзва под него и машинално посегна да сграбчи с лявата си ръка отвесния прът, при което изтърва щеките си.

— Щеките ви! — извика зад него един от техниците.

— Ще ги пратим горе! — подвикна другият.

Хос се изви леко на столчето и погледна назад. Успя да види как единият от техниците се наведе да вдигне щеките му. Зад него имаше две празни столчета, после един скиор се качи на третото столче и дежурният му подаде изтърваните от Хос щеки. След това двама други скиори заедно заеха едно столче. Вятърът и снегът му пречеха да вижда. Хос рязко извърна глава, ала вятърът, който се спущаше от планината, беше още по-силен. Столчето отпред бе на десетина метра разстояние, но той едва различаваше неясната фигура на човека, седнал на него. Виждаше само смътен силует, замъглен от заслепяващия сняг и силния вятър. Усещаше как в качулката му влиза сняг, навяван от вятъра. Свали ръкавиците си и затегна връзките им. Побърза да надене отново ръкавиците, преди лютият студ да вкочани пръстите му.

Лифтът беше нов и столчетата се носеха безшумно нагоре към планината. От дясната си страна Хос виждаше спускащите се скиори, някакъв кръгъл глупак правеше „рало“, неспособен да спре надолу по един стръмен склон, а един отличен скиор описваше завои с несравнима точност. Вятърът свиреше край ушите му под качулката — единственият звук в планината. Возенето щеше да бъде приятно, ако не бяха вятърът и студът. На някои места столчето висеше на десетина метра над снега долу. Другаде се спускаше на около два метра от земята. Хос предусети, че започва да слиза. Видя платформата за слизане, видя надписа, който го предупреждаваше да държи върховете на ските си нагоре, и се приготви. Скиорът пред него едва успя да слезе от столчето. Снегът валеше толкова силно, че не можеха да го разчистят, и горе нямаше естествен наклон; столчето следваше скиора,

вместо да се издигне нагоре. Момичето пред Хос едва не падна. То успя да се освободи, когато столчето се люшна рязко на завоя, преди да поеме пътя си обратно надолу по склона. Хос се съсредоточи върху слизането. За своя изненада, слезе от столчето с минимум усилия и без щеки, а после зачака да минат двете празни столчета. Третото столче се приближаваше. Един мъж се изхлузи с мъка от него, подаде на Хос щеките с въпроса „Тези ваши ли са?“ и продължи със ските към билото на склона. Хос застана точно пред будката, окачил щеки на китките си. Беше сигурен, че на долната лифтова станция на четвъртото столче зад него имаше двама скиори, ала ето че то се приближаваше само с един човек. Озадачен, Хос се взря с присвити очи през падащия сняг. Явно нещо не беше наред с човека на четвъртото столче, нещо стърчеше във въздуха под особен ъгъл — ски? крак? или…?

Столчето се приближаваше бързо.

Скиорът не се помръдна да слезе.

Хос разтвори широко очи зад жълтите си очила, когато столчето минаваше край платформата.

През снежната пелена видя скиора, отпуснал се назад на минаващото столче, а ръцете му в ръкавици висяха безжизнено. От гърдите му точно над сърцето зловещо стърчеше щека, блъскана от вятъра и снега така, че трепереше като жива, забита дълбоко през анорака и облеклото под него, сякаш бе дълга тънка алуминиева сабя.

V

Столчето се наклони рязко на завоя.

Скиорът се изхлузи от седалката, щом столчето направи внезапния си завой. Ските докоснаха снега, тялото падна напред, страшен пукащ звук надви воя на вятъра и Хос моментално разбра, че се е счупил крак, костта се е огънала, притисната между неустойчивата дъска и подобния на менгеме щрамер. Скиорът падна по лице, щеката се огъна, когато тялото тупна в снега, единият крак се изви под невероятен ъгъл, ала обувката бе здраво прикрепена към ската.

За миг настъпи бъркотия.

Снежната виелица вилнееше наоколо, тялото лежеше неподвижно, с лице в снега, докато столчето профуча на завоя, и започна да се изкачва. Мина едно празно столче, друго, трето; после се показа столче с човек, готов за слизане, и Хос подвикна на служителя в будката:

— Спрете лифта!

— Какво?

— Спрете тоя проклет лифт!

— Какво? Какво?

Хос приближи до лежащия в снега труп точно когато онзи на столчето реши да слезе. Те се сблъскаха, щеки и ски се кръстосаха, столчето неумолимо ги тласкаше напред като булдозер, докато най-сетне се проснаха върху трупа в снега, преди столчето да завие, за да поеме надолу. Служителят в будката най-после разбра какво се иска от него. Той изтича до дървената барака и дръпна лоста. Лифтът спря. Над планината се възцари още по-дълбока тишина.

— Добре ли сте? — подвикна той.

— Отлично — каза Хос. Като се привдигна на крака, бързо разкопча щрамерите на ските. Човекът, който го бе блъснал, се скъса да се извинява, но Хос не слушаше. Там, където бе паднал пронизаният с щеката скиор, в снега се разстилаше яркочервено петно. Хос обърна тялото, видя бледото лице, невиждащите очи, видя и

анорака, напоен с кръв там, където щеката бе забита в меката закръглена гръд, чак до сърцето.

Мъртвият скиор се оказа младо момиче на не повече от деветнайсет години.

На десния ръкав на черния й анорак се виждаше емблемата на учител по ски в планината Роусън — преплетените букви П и Р в червено бяха ярки като кръвта, която се просмукваше и жадния сняг.

— Какво е това? — извика служителят от будката. — Да повикам ли патрула? Злополука ли е?

— Не е злополука — каза Хос, но гласът му беше толкова тих, че никой не го чу.

VI

Както подобаваше на този нелеп хотел в този бутафорен град, полицията бе представена от тайфа ченгета, взета от комичен филм, предвождана от един некадърен шериф, който изхождаше от предпоставката, че ако изобщо трябва да свърши нещо, то трябва да се свърши лошо. Хос стоеше безпомощно настрана и гледаше как тези надути полицаи нарушаваха до едно правилата на разследването, гледаше как нескопосно боравеха с веществените доказателства, гледаше как правеха съвсем невъзможно събирането на каквито и да било улики с помощта на наличните незначителни следи.

Шерифът беше дълъг като върлина простак на име Теодор Уот, който вместо да спре моментално лифт А, докато подчинените му се мъчеха да намерят столчето на жертвата, стигна със същия този лифт до върха на планината, следван от най-малко три дузини скиори, хотелски служители, репортери и местни кретени, които несъмнено заличиха всякакви отпечатъци, останали по някое от столчетата, и правеха задачата за възпроизвеждане на престъплението почти невъзможна. Едно момиче, облечено в светлолилав еластичен клин и бял анорак, скочи от столчето близо до будката и веднага бе осведомено, че целият й клин отзад е изцапан с кръв. Момичето изви шия да огледа прелестния си задник, докосна кървавите петна, реши, че това е неприлично, че са лепкави, и едва не припадна. В това време столчето весело се спущаше от планината обратно към платформата, където вероятно друг скиор щеше да седне отново в локвата от кръвта на убитото момиче.

Оказа се, че името на мъртвото момиче е Хелга Нилсон. Тя беше деветнайсетгодишна и се бе научила да кара ски, преди да е проходила, както казват шведите още от старо време. Дошла в Америка на петнайсетгодишна възраст, две години преподавала в скиорската школа в Стоу Върмонт, преди да се премести в Маунт Сноу в същия този прекрасен щат, а после да напусне Върмонт и да се прехвърли в планината Роусън — на юг. Постъпила в роусънското училище в

началото на сезона и, изглежда, била обичана от всички преподаватели и особено от много начинаещи скиори, които само след един урок, преподаден от нея, все питали за „Хелга, малката шведка“.

Сега в сърцето на малката шведка имаше щека, забита с такава сила, че върхът й почти се подаваше на гърба. Щеката, изкривена при падането на Хелга от столчето, беше първото веществено доказателство, което комичните филмови полицаи изпортиха. Хос видя как един от помощник-шерифите коленичи до мъртвото момиче, сграбчи щеката с две ръце и се опита да я измъкне от трупа.

— Хей, какво правите? — подвикна Хос и изблъска онзи настрана.

Човекът вдигна към него зъл, професионален поглед.

— А кой точно сте вие, дявол да ви вземе? — запита той.

— Името ми е Котън Хос. Детектив съм. От Ню Йорк. — Той отвори ципа на левия заден джоб на клина си, извади портфейла си и показа лъскавата служебна значка. Това, изглежда, не направи никакво впечатление на помощник-шерифа.

— Това тук съвсем не влиза във вашите пълномощия, а? — рече той.

— Кой ви е учил как се борави с улики? — запита Хос ядно.

Шерифът Уот се приближи бавно до мястото, където двамата спореха. С дружелюбна усмивка попита:

— За какво е тая дандания, хммм?

Той изпя това „хммм“ с приятен и весел извисяващ се глас. Деветнайсетгодишно момиче лежеше мъртво в нозете му, а шерифът Уот се държеше като позастарял випускник, дошъл на Дартмътския зимен карнавал.

— Това приятелче е детектив от големия град — отговори помощникът му.

— Много хубаво — каза Уот. — Радвам се да ви видя сред нас.

— Благодаря — рече Хос. — Вашият човек тук тъкмо заличаваше всякакви отпечатъци, които може да има върху оръжието.

— Какво оръжие?

— Щеката — каза Хос. — За какво оръжие мислите, че аз…?

— Е, бездруго на нея няма да има никакви пръстови отпечатъци — каза Уот.

— Отде знаете?

— Никой глупак няма да сграбчи парче метал с голи ръце, нали? Особено сега, когато температурата е десет градуса под нулата, нали?

— А може и да го е сграбчил — възрази Хос. — И докато се занимаваме с това, не смятате ли, че би било добре да се спре лифтът? Един ваш човек вече заличи това, което можехте да откриете в…

— Аз трябва да докарам хората си тук горе, преди да заповядам да спрат лифта — заяви Уот.

— Тогава наредете да го използват само вашите хора.

— Вече наредих — каза Уот кратко. Той се обърна отново към своя помощник: — Ще ми дадеш ли да видя щеката, Фред?

— Шерифе, позволите ли му да пипне още веднъж тази щека и…

— И какво?

— … и може да развалите…

— Мистър, оставете ме да си върша работата, както си зная, хммм? Ние познаваме занаята си и разбираме от скиорски злополуки.

— Не беше злополука — тросна се Хос. — Някой е забил щека в гърдите на момичето, а това не е…

— Зная, че не е било злополука — заяви Уот. — Само в известен смисъл е така. Дай ми щеката, Фред.

— Шерифе…

— Мистър, по-добре млъкнете, хммм? Иначе ще накарам някой от моите хора да ви смъкне долу, та да си постоплите краката на огъня.

Хос млъкна. Той гледаше с безсилен гняв как помощникът на име Фред улови щеката с две ръце и я измъкна от гърдите на Хелга. Оттам бликна струя кръв, напълни отворената рана, преля и попи в просмукания пуловер. Фред подаде изкривената щека на шерифа. Уот взе да я върти в едрите си ръце.

— Май розетката е махната от това нещо — рече той.

Хос виждаше, че розетката наистина е извадена от алуминиевата щека. Розетката на щеката представлява кръгъл метален пръстен с диаметър дванайсет сантиметра, на който са кръстосани две кожени каишки. На заострения край на щеката има по-малък пръстен, обикновено закрепен с болт или със стегната каучукова шайба. Когато розетката е на мястото си в края на щеката, не й позволява да затъва в снега; скиорът я използува, като прави завои или за поддържане на равновесие. Розетката беше махната нарочно от тази щека и на всичко отгоре някой бе наточил острия връх така, че беше станал тънък като

рапира. Хос веднага забеляза това. На шерифа му беше нужно малко повече време, за да види, че държи в ръцете си остро като бръснач оръжие, а не нормална островърха щека.

— Някой е обработил края на тая пущина — каза той, постепенно озарен от просветление.

Дошлият при лифта лекар бе коленичил до мъртвото момиче. Когато обяви, че е мъртва, никой не се изненада особено. Един от безделничещите сътрудници на шерифа се залови да маркира положението на трупа, като отбеляза очертанията му върху снега с помощта на син прах, който сипеше щедро от тенекиена кутия.

Хос не можеше да си представи каква ще бъде ползата от тази имитация на следователски методи. Вярно, отбелязваха положението на трупа, но тук не беше мястото на престъплението. Момичето е било убито на столче някъде между подножието на планината и горната лифтова станция. Никой досега не се бе опитал да намери и огледа столчето. Вместо това пръскаха син прах по снега и опипваха с големите си лапи оръжието на убийството.

— Може ли да направя едно предложение? — запита той.

— Разбира се — каза Уот.

— Това момиче се е качило на лифта с някой друг. Зная, понеже изпуснах щеките си там долу и когато се обърнах да погледна, на онова столче имаше двама души. Но като стигна до станцията тук, момичето беше само.

— Така ли? — рече Уот.

— Да, така. Предлагам да поговорите с техника долу. Момичето е било учителка по ски и сигурно са я разпознали. Не е изключено да знаят и кой се е качил на столчето с нея.

— Стига някой да се е качил.

— Качи се и още как — рече Хос.

— Отде знаете?

— Понеже… — Хос пое дълбоко дъх. — Нали преди малко ви казах. Видях двама души на онова столче.

— На какво разстояние?

— Между нас имаше четири столчета.

— И можехте да виждате на такова разстояние в тази буря, хммм?

— Да. Не съвсем ясно, но виждах.

— Да, предполагам, че е така — каза Уот.

— Слушайте — настоя Хос, — някой седеше на онова столче с нея. И сигурно е скочил от столчето веднага след като я е убил. Предлагам да започнете да претърсвате земята под лифта, преди този сняг да е покрил следите, които може да са останали.

— Добре, ще го направя — каза Уот. — Като стигнем дотам.

— Добре ще е да стигнете дотам колкото може по-бързо — рече Хос. — Има виелица, силен вятър, който трупа преспи. Ако…

— Мистър, по-добре е да не вършим нищо. А за вас е по-добре да не си пъхате носа в нашите работи.

— А какво се опитвате да направите? — запита Хос. — Да прикриете едно престъпление? Мислите ли, че вашият убиец ще седи наблизо и ще чака да го хванете. Сигурно вече е прекосил половината щат.

— Никой никъде няма да отиде, мистър — заяви Уот. — Особено при това състояние на пътищата. Тъй че не се безпокойте. Не обичам да гледам човек, който се безпокои.

— Кажете го на мъртвото момиче — рече Хос и загледа как патрулът натовари трупа на момичето в един кош и го подкара към последното му пътуване надолу по склона на планината.

VII

Смъртта — тази изхабена стара бичкия — е банална.

Той беше полицай от дълги години. Започна като новак; виждаше смъртта само отстрани, тя беше част от всекидневното му разписание, докато детективите, фотографите, помощникът на съдебния лекар и лаборантите се рояха около жертвата като мухи около апетитно парче мърша. Гледаше смъртта като на кино. Стоеше настрана от нея, беше нещо като секретар в униформа, който отбелязваше имената на свидетелите, записваше в един чер тефтер кога идват и си отиват онези, които действително бяха свързани с разследването, и наблюдаваше работата равнодушно. Човекът, който лежеше безжизнен на тротоара, човекът, проснат върху просмуканите с кръв чаршафи, човекът, увиснал от шнура на лампата; човекът, изтърбушен от връхлетелия върху него автомобил — всички бяха някак нереални за Хос, различни образи на смъртта, но не в самата смърт, не оная зловеща кучка.

Стана детектив и тогава наистина го запознаха със смъртта.

Запознаването беше неофициално, почти случайно. Навремето той работеше в 30-и участък, много приятен, приличен участък в приятен, приличен район, където рядко имаше случаи на насилствена смърт. Запознаването стана в една къща с мебелирани стаи под наем. Когато пристигнаха детективите, полицаят, който се бе отзовал на първия вик за помощ, вече го чакаше. Детективът, с когото дойде Хос, запита: „Къде е мършата“, — полицаят отговори: „Там вътре“, а другият детектив се обърна към Хос: „Хайде да погледнем.“

Така се запозна със смъртта.

Влязоха в спалнята, където човекът лежеше на пода до тоалетната масичка. Беше петдесет и три годишен. Лежеше по долни гащета в лепкавата локва от собствената си съсирена кръв. Дребен човечец с мършави гърди. Косата му беше черна и доста оредяла, а кожата на плешивото теме се лющеше. Навярно никога не е бил красив, дори на младини. Някои хора не стават по-хубави с възрастта, а

времето и алкохолът бяха изсмукали всичко от този и го биха изсушили дотам, че от него бе останала само провисналата плът и, разбира се, животът. Плътта все още я имаше. Животът му беше отнет. Той лежеше до тоалетната масичка по долни гащета — комично свита купчина безжизнена плът — толкова спокоен, невероятно спокоен. Някой го бе „обработил“ с брадва. Брадвата още беше в стаята, с кървави петна и полепнали валма тънки черни косми. Убиецът го бе удрял яростно по главата, гърлото и гърдите. Когато пристигнаха, кръв вече не течеше, но раните се виждаха — зейнали, пресни рани.

Хос повърна.

Влезе в тоалетната и повърна. Така се запозна със смъртта.

Оттогава често бе виждал смъртта, случвало се бе сам той да е на косъм от смъртта. Погледна я в очите, когато го намушкаха с нож при разследването на един обир. Когато Хос пристигна, ограбената жена беше все още в истерия. Той зададе въпросите си и се опита да я успокои, а после заслиза по стълбата да извика полицай. Ужасената жена отново се разпищя. Чуваше писъците й, докато слизаше по стълбите. Домоуправителят го настигна на площадката на втория етаж. Държеше нож за хляб, помисли, че това е завърналият се крадец, на няколко пъти замахна към главата му и раздра лявото слепоочие, преди Хос най-сетне да успее да го обуздае. Пуснаха домоуправителя да си върви, горкият човек наистина бе помислил, че Хос е крадецът. А след това обръснаха рижата коса на Хос около раната, която, разбира се, с течение на времето зарасна, както става с всички рани, обаче му остави спомен за смъртта, за съприкосновението със смъртта. Рижата му коса порасна бяла. Белегът на слепоочието все още си личеше. Понякога, особено когато валеше дъжд, смъртта пращаше слабите сигнали на болката — спътници на новата коса.

Откакто постъпи в 87-и участък, често виждаше смъртта, както и много издъхващи хора. Вече не повръщаше. Повръщал бе един много млад Котън Хос, много млад и наивен полицай, който изведнъж бе разбрал, че върши мръсна работа, че насилието е част от истината за живота, в който се занимаваш всеки ден с гадното и уродливото. Вече не повръщаше. Но все още се гневеше.

Обзе го гняв тогава в планината, когато младото момиче се изхлузи от седалката на лифта и потъна в снега, а едната щека се изкриви при падането — нелепо смешна поза на мъртвец, напълно

отпусната, безкрайно ужасяваща поза на труп. Обзе го гняв при мисълта за сравнението — изпънатата като струна и кипяща от живот спортна фигура на момичето и много реалния образ на същото момиче, което вече се бе превърнало в негодна за нищо купчина плът и кости, мъртво тяло, труп. „Къде е мършата?“

Обзе го гняв, когато Теодор Уот и тъпите му помощници объркаха следите от внезапната смърт, давайки на убиеца ценно време и възможност да избяга — от закона, от човешката ярост. Обзе го гняв сега, когато крачеше обратно към сградата, в която се намираше работилницата за ски със стаите над нея.

Гневът му се струваше неуместен сред смълчаната планина. Снегът продължаваше да вали безшумно и кротко. Вятърът бе утихнал и снежинките се сипеха безцелно, големи, мокри и бели; а в планината Роусън и околността й цареше тишина и спокойствие, стелеше се ленив бял покой, който отричаше смъртта.

Хос отърси снега от обувките си и се заизкачва по стъпалата.

Тъкмо зави по коридора към стаята си и забеляза, че вратата е леко открехната. Поколеба се. Може би Бланш се бе прибрала, може би…

Но в коридора цареше тишина, оглушителна тишина. Той се наведе и развърза връзките на обувките си. Внимателно ги изу от краката си. Пристъпяйки колкото може по-тихо — беше едър мъж и дъските в коридора на старата сграда скърцаха под тежестта му. — Хос се приближи до стаята. Не обичаше да ходи по чорапи. Често му се беше налагало да си служи с ритници и знаеше колко е важно да си обут. Точно пред вратата се поколеба. В стаята бе тихо. Вратата беше леко открехната. Докосна я с ръка. Някъде в сутерена газовата горелка щракна, а после изсъска и заработи. Хос бутна вратата.

Елмър Уландър с патерици под мишница се обърна рязко към него. Бе свел глава, сякаш… се молеше? Не. Не се молеше. Той се ослушваше, да, слушаше нещо или се ослушваше за нещо.

— Охо, здравейте, мистър Хос — каза той. Върху бялата си риза носеше червен скиорски анорак. Облегна се на патериците си и се усмихна с момчешка, обезоръжаваща усмивка.

— Здравейте, мистър Уландър — отвърна Хос. — Ще бъдете ли тъй добър, мистър Уландър, да ми кажете точно какво, по дяволите, правите в стаята ми?

Онзи изглаждаше изненадан. Повдигна вежди. Наклони глава на една страна, сякаш бе едва ли не възхитен, сякаш и той би се държал почти по същия начин, ако се бе върнал в своята стая и бе заварил външен човек. Но възхищението беше примесено и с изненада. Явно имаше някаква грешка. Наклонил глава, повдигнал вежди, с момчешка усмивка на уста, Уландър се облегна на патериците си и се приготви да обясни. Хос чакаше.

— Вие казахте, че отоплението не работи, нали? — заговори Уландър. — Тъкмо го проверявах.

— Отоплението в тази стая работи отлично — заяви Хос. — Става дума за съседната стая.

— Аха. — Уландър кимна. — А, така ли?

— Да, така.

— Не се учудвам. Пипнах ей там да проверя дали работи парното и ми се стори, че всичко е наред.

— Така е, разбира се — каза Хос, — защото винаги си е било наред. Тази сутрин в канцеларията ви казах, че отоплението в стая 104 не работи. Това е номер 105. Нов ли сте тук, мистър Уландър?

— Май не съм ви разбрал.

— Да, и аз мисля така. Неразумно е да правите такива грешки, мистър Уландър, особено като се има предвид, че цялата планина гъмжи от местни полицаи.

— За какво говорите?

— За момичето. Когато тези тъй наречени полицаи започнат да разпитват, предполагам…

— Кое момиче?

Хос дълго гледа Уландър. Удивлението, изписано върху лицето и в очите му, изглеждаше достатъчно искрено, но възможно ли беше да има в планината някой, който още да не е чул за убийството? Възможно ли беше Уландър, собственикът на хижата, където гъмжеше от хора и клюки, да не знае, че Хелга Нилсон е мъртва?

— Момичето — каза Хос. — Хелга Нилсон.

— Какво й има?

Хос познаваше достатъчно добре правилата на бейзбола, за да разбере, че не бива да бързаш да хвърляш топката, докато не позалъжеш противника.

— Познавате ли я? — попита той.

— Разбира се, че я познавам. Познавам всички учители по ски. Стаята й е тук, в този коридор.

— Кой друг се е настанил тук?

— Защо?

— Искам да зная.

— Само тя и Мария — каза Уландър. — Мария Файърс. Също учителка. И… о, да, новият. Лари Дейвидсън.

— Той учител ли е? — запита Хос. — Един такъв висок!

— Да.

— Със закривен нос? С немски акцент.

— Не, не. Вие говорите за Хелмут Курц. А той говори с австрийски акцент. — Уландър помълча. — Защо? Защо искате да…?

— Има ли нещо между него и Хелга?

— О, не. Не зная. Те преподават заедно, ала…

— А Дейвидсън?

— Лари Дейвидсън ли?

— Да не искате да кажете, че се среща с Хелга, или пък че…

— Да, точно това искам да кажа.

— Лари е женен — каза Уландър, — тъй че едва ли би си помислил…

— А вие?

— Не разбирам.

— Между вас и Хелга. Има ли нещо?

— Хелга ми е добра приятелка — заяви Уландър.

— Била е — поправи го Хос.

— А?

— Тя е мъртва. Загина в планината днес следобед.

Ето че Хос хвърли топката и улучи.

— Бож… — започна Уландър, челюстта му увисна, опули се. Направи крачка назад, олюлявайки се, блъсна се в бялата тоалетна масичка. Патериците паднаха от ръцете му. Помъча се да запази равновесие на гипсирания си вдървен крак; едва не падна. Хос го улови за лакътя и го изправи. Наведе се за патериците и му ги подаде. Уландър бе все още зашеметен. Той протегна ръце слепешком, опипа патериците, изпусна ги пак. Хос ги вдигна повторно и ги напъха насила под мишниците на Уландър, който облегна гръб на тоалетната

масичка. Гледаше втренчено отсрещната стена, където бе окачен рекламен афиш за развлеченията в Кинбюел.

— Тя… тя все се излагаше на опасности — проговори той. — Караше прекалено бързо. Казвах й…

— Това не е злополука — рече Хос. — Тя е била убита.

— Не може да бъде. — Уландър поклати глава. — Не може да бъде.

— Може.

— Не може. Всички обичаха Хелга. Никой не би… — Той продължаваше да клати глава. Очите му оставаха прикована в афиша, посветен на Кинбюел.

— Тук ще дойдат полицаи, мистър Уландър — каза Хос. — Вие приличате на наивен хлапак. Когато започнат да задават въпроси, по-добре съчинете нещо по-правдоподобно от тези измислици. Полицаите няма да се церемонят. Те търсят убиец.

— Защо… защо според вас дойдох тук? — запита Уландър.

— Не знам. Може би сте търсили джобни пари. Скиорите често оставят портфейли и скъпоцен…

— Аз не съм крадец, мистър Хос — заяви Уландър с достойнство. — Тук съм само за да ви осигуря отопление.

— Ето че сме квит — отвърна Хос. — И на вас ще ви стане горещичко, като дойдат полицаите.

VIII

Той намери двамата техници в едно сепаре на кафе-ресторанта. Лифтовете бяха затворени от четири и половина, тъй като местната управа бе стигнала до заключението, че повечето злополуки със скиори стават през късните следобедни часове, когато поради лошата видимост и физическото изтощение се създава известна суматоха. И двамата бяха едри мъже с прошарени коси, облечени в дебели вълнени якета, обхванали с дебелите си пръсти кафените чаши. Помагаха на скиорите да се качват на столчетата, откакто бе открит този район, и работеха добре заедно като екип. Дори диалогът им сякаш бе плод на един ум, макар че говореха две усти.

— Името ми е Джейк — каза първият. — Тоя тук е Оби, за по-късо от Обадая.

— Само че аз не съм толкова късичък — вметна Обадая.

— Къс му е умът — каза Джейк и се ухили. Обадая също се ухили. — Та ти си ченге, а?

— Да — отвърна Хос. Той им показа значката си веднага щом се приближи до тях. Освен това направо ги излъга, заявявайки, че помага в разследването на случая, че бил пратен от големия град, понеже някакъв си известен и търсен престъпник може да е извършил престъплението; изобщо замазваше истината, като се впусна в един невероятен монолог, а Джейк и Обадая, изглежда, му повярваха.

— И искаш да знаеш кои хора сме качили на тия столчета, а? Същото искаше да знае и Теди.

— Теди ли?

— Теди Уот. Шерифът.

— Аха. Да — рече Хос. — Точно така.

— Защо не запиташ него? — каза Обадая.

— Е, запитах го — излъга Хос. — Но понякога изниква някой нов факт, като разпиташ лично, свидетелите, нали разбирате?

— Е, ние не сме баш свидетели — заяви Джейк. — Нали знаеш, че не сме видели как е убита.

— Да, но сте я качили на столчето, нали?

— Вярно. Точно тъй беше.

— И някой седна на столчето с нея, така ли?

— Така е — отговори Джейк.

— Кой? — запита Хос.

— Май всички искат да знаят кой — каза Джейк.

— Не е ли това най-неприятното? — рече Обадая.

— Помните ли? — попита Хос.

— Помним, че валеше сняг, поне това е сигурно.

— Едва се виждаха столчетата, толкова силно валеше.

— Много трудно е да различиш един скиор от друг — при тоя вятър и сняг, нали, Оби?

— Кажи-речи, невъзможно е — отвърна Оби.

— Но разпознахте Хелга — подхвърли Хос.

— О, не ще и дума. Но тя ни каза „здравейте“, разбирате ли. Каза: „Здравей, Джейк. Здравей, Оби.“ И се настани на столчето, което е най-близо до платформата, вътрешното столче. А онзи зае другото столче.

— Онзи ли? — запита Хос. — Значи е бил мъж? Лицето, което се е настанило на съседното столче, е било мъж?

— Хм, не мога да кажа със сигурност — заяви Джейк. — Едно време мъжките скиорски костюми се различаваха от дамските, но вече не е така.

— Съвсем не е така — потвърди Обадая.

— Днес виждаш, че след като си вървял подир някое хубаво момиче с червени панталони, то се оказва мъж. Вече не е тъй лесно да ги различаваш.

— Значи не знаете дали лицето, което е седнало до нея, е било мъж или жена, така ли? — запита Хос.

— Точно така.

— Можеше да е и мъж, и жена.

— Каза ли това лице нещо?

— Нито думица.

— Как беше облечен той?

— Е, още не сме установили дали е бил той — напомни му Джейк.

— Да зная. Исках да кажа… лицето, което зае столчето. По-лесно ще бъде, ако има род.

— Да има какво?

— Род… да предположим за момент, че лицето е било мъж.

— Аха. — Джейк се замисли върху думите му. — Добре, щом казвате така. Ама това умозаключение ми се види твърде плитко.

— Е, аз всъщност не правя заключение. Просто се опитвам да улесня…

— Не ще и дума, разбирам — каза Джейк. — Ама безспорно си е плитко.

Хос въздъхна.

— Е… как беше облечен?

— В черно — отговори Джейк.

— Чер клин, чер анорак — вметна Обадая.

— Шапка имаше ли? — попита Хос.

— Не. Качулката на анорака беше прихлупена ниско над челото. Тъмни очила на очите.

— Ръкавици с пръсти или само с един пръст? — запита Хос.

— Ръкавици с пръсти. Черни ръкавици.

— Забелязахте ли дали на анорака на мъжа имаше някаква емблема, или не?

— Каква емблема?

— Преплетени букви П и Р — обясни Хос.

— Каквато носят учителите по ски ли? — попита Джейк.

— Точно такава.

— Носят се на десния ръкав — каза Обадая. — Казахме ви, че това лице зае външното столче. Нямаше как да видим десния ръкав, дори и да е имало нещо на него.

На Хос внезапно му хрумна една нелепа мисъл. Той се поколеба, преди да запита, но после си помисли; „Дявол да го вземе, опитай.“

— Това лице — рече той — беше ли… носеше ли патерици?

— Какво да е носил? — запита Джейк учудено.

— Патерици. Беше ли кракът му в гипс?

— Как така, по дяволите… не, разбира се — каза Джейк. — Имаше ски и държеше щеки. Патерици и гипс! Боже мой! И без туй е толкова трудно да се качи човек на тоя проклет лифт. Я си представи само…

— Няма значение — каза Хос. — Оставете тази подробност. Каза ли това лице нещо на Хелга?

— Нито дума.

— А тя каза ли му нещо?

— Нищо, доколкото можехме да чуем. Вятърът виеше като бесен.

— Но сте чули, когато ви казала „здравейте“.

— Точно така.

— Значи ако е казала нещо на това лице, можели сте да чуете и него.

— Точно така. Не чухме нищо.

— Твърдите, че държал щеки. Не забелязахте ли нещо необикновено на щеките.

— Изглеждаха ми като обикновени щеки — каза Джейк.

— Имаха ли щеките розетки?

Джейк повдигна рамене.

— Не забелязах. А ти, Оби?

— Като че ли и двете имаха розетки — каза Обадая. — Кой ще ти забележи такова нещо?

— Е, можеше и да забележите — рече Хос. — Ако имаше нещо необикновено, щяхте да забележите.

— Аз не забелязах нищо необикновено — заяви Обадая. — Само си помислих, че на тоя приятел трябва да му е много студено.

— Защо!

— Ами качулката беше ниско нахлупена над челото му, а с шалчето си беше увил почти цялото лице.

— Какво шалче? Вие не споменахте досега за такова нещо.

— Вярно. Той носеше червено шалче. То закриваше устата и носа му, беше вдигнато чак до тъмните очила.

— Хммм — измънка Хос и онези на масата утихнаха.

— Вие изпуснахте щеките си, като се изкачвахте нагоре нали? — попита Джейк.

— Да.

— Май ви запомних.

— Щом помните мен, как така не сте запомнили и човека, който се е качил на столчето до Хелга?

— Искате да кажете, мистър, че трябва да го помня?

— Аз само питам.

— Е, ако видя човек с чер клин, черна качулка, тъмни очила и шалче, увито около цялото му лице, тогава може би ще те позная. Ама както ми се струва, сега той едва ли носи същите дрехи, нали така?

— Предполагам, че не ги носи — каза Хос с въздишка.

— Да, и аз тъй предполагам — отвърна Джейк. — Макар да не съм ченге.

IX

Здрач се спусна над планината.

Разля се по небето и обагри снега в пурпурночервено. Бурята започваше да затихва, облаците се топяха пред победния пробив на залязващото слънце. Над планината, над града и над долината отвъд цареше невероятна тишина, тишина, нарушавана само от звука на леко звънтящи автомобилни вериги по утъпкан сняг.

Хос намери Бланш и я заведе до огнището в хижата, настани я там, като й връчи две двойни шотландски уискита и половин дузина скиорски списания. Сега, когато планината и градът бяха притихнали, лифтът не работеше, а далечните снегове бяха обагрени от лъчите на гаснещото слънце, Хос се заизкачва по склона на планината. Докато си пробиваше път през дълбокия сняг точно под лифта. Столчетата висяха неподвижно над главата му. Носеше клин и обувки, направени, за да се излежаваш с тях до огъня. Бе сменил лекия си анорак с два пуловера. Преди да излезе от стаята, извади от кобура 38-калибровия пистолет и го пъхна под еластичния колан на панталоните си. Изкачваше се и усещаше как пистолетът притиска корема му.

Изкачването не беше лесно.

Снегът под лифта не беше утъпкан и Хос с мъка се изкачваше, попадаше на непроходими преспи, проправяше си път на зигзаг под лифтовата линия, понякога се принуждаваше да изоставя дебелия сняг и да поема по утъпканата от машините пътека от дясната страна на лифта. Светлината отслабваше. Той не знаеше още колко време ще е светло. Бе взел джобно фенерче от жабката на колата си, но започна да се пита точно какво се надява да открие. Беше почти сигурен, че всички следи, които убиецът е оставил, вече са засипани от навявания от вятъра сняг. Отново изруга Теодор Уот и неговите некадърници. Някой трябваше да се изкачи тук веднага, след като откриха мъртвото момиче, докато все още имаше възможност да открие някаква следа.

Хос продължаваше да се изкачва. След като цял ден бе карал ски, сега се чувствуваше физически и душевно изтощен, мускулите му

отказваха да се движат, очите му пареха. Когато мракът обгърна планината, натисна с палец копчето на джобното си фенерче и си запробива път през сняг до колене. Препъна се и пак се изправи на крака. Снегът почти бе спрял, ала в ранната вечер вятърът задуха отново — силен, остър вятър, който фучеше между дърветата от двете страни на лифтовата линия и издухваше облаците от небето. Появи се тънък лунен сърп и тук-там — звезди. Облаците препускаха покрай тях като безмълвни тъмни конници и навред из планината се носеше пронизителният вой на вятъра, протяжен писък, който проникваше до мозъка на костите.

Хос падна пак.

Рохкав сняг проникна под яката на пуловера, плъзна се надолу по гърба му. Той потръпна и се опита да го махне, изправи се на крака и упорито се заизкачва отново. Обувките му не бяха направени за дълбок сняг. Стигаха до глезените и не можеха да предпазят краката му. Внезапно усети, че обувките му вече са натъпкани със сняг, че краката му са направо сковани от студ. Започна да съжалява, че се е заловил с тази безразсъдна работа.

Бе изминал може би една трета от пътя нагоре по лифтовата линия сега, планината — притихнала — тънеше в пълен мрак, чуваше се само девственият писък на вятъра. Джобното фенерче описваше малък светлинен кръг върху снега пред него, докато той се влачеше, залитайки, нагоре; сега изкачването беше по-трудно, облаците прелитаха над главата му, заобикаляйки тънкия лунен сърп. Светлината на фенерчето му докосна нещо, което блесна за миг, а той продължи изкачването, после спря. Обърна фенерчето. Това, което бе блеснало, вече не беше там. Ругаейки, Хос бавно описа с лъча на фенерчето отмерена дъга. Нещо отново проблесна. Насочи светлината към него.

Розетката беше полузаровена в снега. Само ръбът на металния пръстен се подаваше в светлината на фенерчето. Вероятно розетката е била заровена надълбоко по-рано през деня, но силният вятър бе отвял снега; Хос бързо се спря да я вдигне, като че се страхуваше да не би тя да изчезне. Беше все още наведен, разглеждаше розетката на светлината на фенерчето, когато човекът се хвърли на гърба му.

Нападението дойде внезапно и бързо. Хос не бе чул нищо друго освен вятъра. Беше толкова погълнат от находката си, толкова

съсредоточено изучаваше розетката, която сигурно бе паднала от края на използуваната за оръжие щека, че когато усети внезапната тежест върху гърба си, не се сети веднага, че това е нападение. Просто се изненада и първата му мисъл беше, че на гърба му е паднал сняг от отрупаните клони на някой бор, но когато разбра, че това не е тежък товар сняг, вече лежеше по корем.

Мигновено се обърна. Държеше розетката на щеката в лявата си ръка и отказваше да я пусне. С дясната стискаше джобното фенерче и веднага замахна с него към главата на непознатия, но го улучи по ръката, над лакътя. Нещо твърдо се стовари върху рамото на Хос — гаечен ключ? — чук? — и той веднага разбра, че оня е въоръжен; изведнъж положението ставаше сериозно. Хос захвърли фенерчето и затърси пипнешком 38-калибровия си пистолет.

Луната се показа иззад облаците. Непознатата фигура бе седнала върху него, носеше чер анорак с ниско нахлупена качулка. Червено шалче увиваше брадата, устата и носа. Непознатият държеше чук в дясната си ръка и вдигна чука над главата на Хос точно когато луната се появи отново. Пръстите на Хос стиснаха дръжката на 38-калибровия пистолет. Чукът се стовари върху него.

Стовари се в мрака, удари Хос по бузата, раздра плътта, отскочи надолу и закачи рамото му. Хос яростно изруга, със смешна несръчност измъкна 38-калибровия пистолет, насочи го за стрелба и отново усети силния удар на непознатия; чукът се появи в мрака, прасна го жестоко по китката и едва не счупи костта. Пръстите на Хос неволно се разтвориха. Пистолетът тупна в снега. Хос изрева от болка и се опита да ритне нападателя си, но онзи се дръпна бързо, изправи се на крака и стъпи здраво в снега, готов за последно нападение. Луната се показа отново. Тънка сребриста светлина открои на фона на небето силуета на непознатия, главата с черна качулка, лицето, маскирано с шалчето. Чукът отново се вдигна над главата му.

Хос се опита да ритне онзи в слабините.

Ударът не спря нападението. Точно когато чукът се стовари, кракът на Хос улучи бедрото на непознатия и онзи загуби равновесие, така че ударът му се оказа слаб. Хос замахна с юмрук, онзи изпъшка и чукът се мярна в падналия отново мрак. Човекът се бореше отчаяно и мълчаливо. Хос се уплаши от настървението и животинската му сила. Двамата се затъркаляха по снега и Хос сграбчи качулката, опита се да я

смъкне от главата на непознатия, установи, че е вързана здраво на място, и посегна към шалчето. Шалчето започна да се размотава. Човекът замахна с чука, усети, че шалчето се измъква, дръпна се назад, за да не се разкрие лицето му и внезапно се олюля, когато юмрукът на Хос го улучи. Падна в снега и изведнъж се паникьоса. Вместо да нападне пак, уви шалчето около лицето си и започна да бяга, като се препъваше в дълбокия сняг. Хос се хвърли след него, изпусна го, ръцете му сграбчиха въздуха. Човекът запълзя по снега, насочвайки се към боровете от двете страни на лифта. Докато Хос успее да се изправи отново на крака, онзи вече се бе скрил между дърветата. Хос тръгна подире му. Под дърветата беше тъмно. Там светът изглеждаше чер и безмълвен.

За миг се поколеба. Нищо не се виждаше, нищо не се чуваше. Хос направо очакваше чукът отново да го удари в мрака.

Вместо това долетя нечий глас.

— Не мърдай.

Гласът го стресна, но той реагира по интуиция, извъртя се, машинално замахна и нанесе удар в мрака. Усети, че улучи твърда плът, чу как някой изруга в тъмното, а после — изненадан, потресен — Хос чу пистолетен изстрел. Изтрещя в планинския въздух, отекна сред боровете. Хос разтвори широко очи. Пистолет ли? Но нападателят имаше само чук. Защо не бе…?

— Следващия път ще се целя в сърцето ти — произнесе гласът.

Хос се взря в мрака. Вече не можеше да разбере откъде идва гласът. Но знаеше накъде да се хвърли, а човекът държеше пистолет.

— Свърши ли? — попита онзи.

Лъч на джобно фенерче внезапно прониза мрака. Хос замига срещу него, опита се да закрие лице.

— Е, хайде, хайде — каза непознатият. — Никой не знае какво го очаква, нали така? Протегни си ръцете.

— Какво? — рече Хос.

— Протегни проклетите си ръце.

Колебливо протегна ръце. Той беше най-слисаният човек на света, когато усети как белезниците щракнаха на китките му.

X

Канцеларията, от която управляваше Теодор Уот, шерифът на град Роусън, беше на главната улица, до един италиански ресторант, чиято неонова реклама оповестяваше: „ЛАЗАНЯ-СПАГЕТИ-РАВИОЛИ“. Вече не валеше, снегорините бяха успели да си пробият път и да натрупат сняг от двете страни на улицата, така че вратата на канцеларията беше отчасти закрита от една естествена бяла крепост. Вътре в канцеларията Теодор Уот пък беше отчасти скрит зад своето бюро — истинска крепост, отрупана с обяви за търсене на престъпници, листовки на Федералното бюро за разследване, копия на полицейски доклади, чифт белезници, една картонена кутия с кафе, половин дузина изгризани къси моливчета и една снимка в рамка — на жена му и трите му деца. Теодор Уот не беше в особено дружелюбно настроение. Той седеше зад своето бюро-крепост с навъсено лице. Котън Хос пък стоеше прав пред бюрото, все още с белезниците, сложени на китките му в планината. Помощник-шерифът, който му бе надянал този „хомот“, същият този Фред, който по-рано бе издърпал щеката, забита в гърдите на Хелга Нилсон, стоеше до Хос, навъсен като шерифа, и на всичко отгоре със синина под лявото си око, където Хос го бе ударил.

— Можех да ви арестувам, знаете — каза навъсено Уот. — Вие сте ударили един от помощниците ми.

— Би трябвало да затворите него — тросна се Хос. — Ако не беше се намесил, аз можех да пипна нашия човек.

— Така ли?

— Да.

— Вие нямате право да се мотаете из тая проклета планина — каза Уот. — Какво правехте там?

— Търсех.

— Какво?

— Каквото и да е. Той ви е дал розетката, която намерих. Явно е била достатъчно важна, за да я търси и убиецът. Той се бореше

здравата за нея. Погледнете ми бузата.

— Е, да, това е много жалко — каза Уот хладно.

— По тази розетка може да има отпечатъци от пръсти — рече Хос. — Предлагам…

— Съмнявам се. Отпечатъци нямаше нито по щеката, нито по столчето. Ние разговаряхме с двамата техници и те ни казаха, че човекът, който се изкачвал нагоре с Хелга Нилсон, носел ръкавици. Съмнявам се дали има изобщо някакви отпечатъци на тази розетка.

— Е… — измънка Хос и повдигна рамене.

— Значи, хммм — каза Уот, — сте си въобразили, че ние не работим така, както на вас ви се харесва, нали? Затова сте решили да окажете на нас, местните полицаи, малко помощ свише, хммм? Не е ли така?

— Мислех си, че бих могъл да помогна в някои…

— Тогава трябваше да дойдете при мен — каза Уот — и да запитате може ли да помогнете. Така вие само объркахте нашата работа.

— Не разбирам.

— Аз пратих шестима души в планината — заяви Уот — да чакат убиеца на момичето да се върне, за да прикрие грешките си. Ето тази розетка е една от грешките му. Но намери ли я убиецът? Не. Намери я нашият услужлив детектив от големия град. Голям помощник се извъдихте, мистър, не ще и дума. След всичката тая дандания в планината проклетият му убиец цял месец няма да припари там.

— За малко да го хвана — каза Хос. — Вървях по дирите му, когато вашият човек ми попречи.

— Вятър! Ти си му попречил да свърши работата си. Май трябваше да те арестувам. Има едно нещо, известно като възпрепятствуване на разследването. Но, разбира се, ти знаеш това, нали? Щото си детектив от големия град. Хммм?

— Съжалявам, ако аз…

— И, разбира се, ние сме просто тайфа местни селяндури, дето хич не разбират от полицейска работа. Та дори не знаем как трябва да се направи аутопсия на онова момиченце, нали така? Нито как се правят анализи на кръвта, останала по онова столче, нали така? И нямаме криминална лаборатория в най-близкия, най-големия град след Роусън, нали така?

— Начинът, по който водите разследването… — подзе Хос.

— … не ви влиза в работата, дявол го взел! — заключи Уот. — Може пък да ни е приятно да правим грешки, Хос! Ама естествено вие, полицаите от големия град, никога не грешите. Затова няма никакви престъпления там, отдето идвате.

— Вижте какво — заговори Хос, — вие боравите неправилно с уликите. Аз не давам пет пари какво…

— Оказва се, че така или иначе това няма значение, щом липсват отпечатъци от пръсти върху оная щека. И трябваше да закараме хората си горе в планината, затова се наложи да използуваме лифта. Днес там имаше адска бъркотия, мистър. Но предполагам, че полицаите от големия град никога не се объркват, хммм? — Уот го гледаше свъсено. — Свали му белезниците, Фред! — заповяда той.

Фред изглеждаше учуден, но отключи белезниците.

— Той ме удари право в окото — каза на Уот.

— Е, нали другото око ти е здраво — отвърна хладно Уот. — Вървете да си легнете, Хос. Наситихме ви се за една нощ.

— Какво пише в протокола от аутопсията? — попита Хос.

Уот го изгледа почти смаяно.

— Пак ли си пъхате носа в тая работа?

— Все още съм готов да помогна, да.

— Може пък да не се нуждаем от вашата помощ.

— Тя може да се окаже полезна. Никой тук не знае…

— Ето ти го пак детектива от големия град с противните му обнос…

— Исках да кажа — заговори Хос, като се опита да надвика Уот, — никой в този район не знае, че аз съм полицай. Това би могло да ви бъде полезно.

Уот помълча.

— Може би — каза той най-после.

— Може ли да чуя какво пише в протокола от аутопсията?

Уот пак помълча. После кимна. Вдигна от бюрото си един лист и занарежда:

— Смъртта е причинена от смъртоносна рана в сърцето, пробив на предсърдието и белодробната артерия. Оттам е всичката кръв, Хос. Когато са наранени сърдечните камери, обикновено не тече толкова

много кръв. Следователят смята, че момичето е умряло може би за две-три минути, толкова много кръв е загубило.

— А нещо друго?

— Счупила глезена си при падането от онова столче. Спирална фрактура на латералния малеол. Съдебният лекар е намерил и следи от човешка кожа под ноктите на момичето. Изглежда, че е драскала с нокти тоя, който я е пробол, и е отнесла със себе си значителна част от кожата му.

— А кожата му?

— Нищо особено. Нашият убиец е светлокож и възрастен.

— Това ли е всичко?

— Това е всичко. Поне що се отнася до кожата му, но по-късно вероятно ще можем да я използуваме за сравнителни тестове… ако намерим кой да направи сравнението. Открихме също следи от кръв по пръстите и ноктите й, чужда кръв.

— Отде знаете?

— Кръвта по столчето, тоест кръвта на момичето, беше от група АБ. Кръвта, която намерихме по ръцете й, беше от нулева група, по всяка вероятност е на убиеца.

— Значи тя така го е издраскала, че е причинила кръвоизлив.

— Откъснала му е голямо парче кожа, Хос.

— От лицето ли?

— Че отде да знам, дявол да го вземе?

— Аз пък помислих, че може би…

— От парченцето кожа не личи дали е от шията, от лицето или от друго място. Може да го е изподраскала навсякъде.

— Още нещо?

— В снега под лифта открихме кървава следа — от момичето. Много, повярвайте ми, кръвта е текла като от заклана свиня. Следата започваше на около четири минути път от върха. Умряла е за две-три минути. Значи ако се предположи, че убиецът е скочил от столчето веднага след като я е ранил, то момичето…

— … все още е било живо, когато е скачал.

— Точно така.

— Намерихте ли някакви следи по снега?

— Никакви. Пълно е с преспи. Не знаем дали е скочил със ските си, или без тях. Според нас трябва да е бил много добър скиор, за да се

реши на това.

— Е, така или иначе, той има драскотина някъде — каза Хос. — Ето какво трябва да се търси.

— Още тази вечер ли ще започнете да търсите? — попита Уот язвително.

XI

Когато се прибра в стаята, Бланш Колби го чакаше.

Тя седеше в леглото си, подпряна на възглавниците, облечена с безформена фланелена нощница, която я закриваше от гърлото до глезените. В ръката си държеше ябълка и ядно я захапа, когато той влезе в стаята, а после продължи да чете отворената книга в скута си.

— Здравей — каза Хос.

Тя не му отговори, дори не вдигна глава да го погледне. Продължаваше да унищожава ябълката, продължаваше да се преструва, че чете.

— Хубава ли е книгата?

— Прекрасна книга — отвърна тя.

— Липсвах ли ти?

— Да пукнеш дано! — каза Бланш.

— Извинявам се. Аз…

— Не се извинявай. Аз се забавлявах много в твое отсъствие.

— Арестуваха ме; разбираш ли?

— Какво ти направиха?

— Арестуваха ме. Хванаха ме. Задържаха ме. Окошариха ме. Затвор…

— От първата дума разбрах. Кой те арестува?

— Полицаите — отговори Хос и повдигна рамене.

— Така ти се пада. — Тя остави книгата. — Нали ми каза, че някакво момиче било убито в тази планина днес? И ти хукваш и ме оставяш, докато убиецът…

— Казах ти къде отивам. Казах ти…

— Каза, че ще се върнеш след един час!

— Да, но не знаех, че ще ме арестуват.

— Какво има на бузата ти?

— Удариха ме с чук.

— Добре — каза Бланш и кимна многозначително.

— Няма ли да целунеш раната ми? — попита Хос.

— Ти можеш да целунеш моя…

— Ха де! — предупреди той.

— Седях до онова проклето огнище до единайсет. После се качих тук и… колко е часът впрочем?

— Минава полунощ…

Бланш пак кимна.

— Повярвай ми, щях да си прибера багажа и да си отида вкъщи, ако пътищата не бяха затворени.

— Да, ама са затворени.

— Така е, по дяволите!

— Не се ли радваш, че се върнах!

Бланш повдигна рамене.

— Все ми е едно. Тъкмо заспивах.

— Тук ли?

— В другата стая естествено.

— Ех, миличка, миличка…

— Миличка, а? — имитира го тя. — Какво, мила-миличка?

Хос се ухили.

— Нощницата ти е много хубава. Баба ми носеше точно такава нощница.

— Предположих, че ще ти хареса — рече Бланш кисело. — Облякох я специално в твоя чест.

— Винаги съм обичал да пипам фланелена материя — заяви той.

— Махни си лапите… — поде тя и бързо се отдръпна. Скръсти ръце върху предницата на нощницата си, седна в средата на леглото и се втренчи в отсрещната стена. Хос я изгледа, свали пуловерите си, а после започна да разкопчава ризата си.

— Ако ще се събличаш — произнесе Бланш с равен глас, — би могъл поне от свян да минеш в…

— Шшт! — обади се Хос рязко. Ръцете му бяха замръзнали върху копчетата на ризата. После наклони глава на една страна и се ослуша. Бланш го наблюдаваше намръщено.

— Какво…?

— Шшт! — повтори той и пак се ослуша внимателно. Стаята беше притихнала. В тишината се разнесе някакъв звук.

— Чу ли? — запита той.

— Какво да чуя?

— Слушай.

И двамата се ослушаха. Звукът беше ясно доловим, слаб и далечен, но ясно доловим.

— Същото бръмчене, което чух снощи — каза Хос. — Веднага ще се върна.

— Къде отиваш?

— Долу. В скиорската работилница — отговори той и бързо излезе от стаята. Докато вървеше към стълбите, в противоположния край на коридора се отвори една врата. Излезе някакво момиче с навита коса, облякло ватиран пеньоар върху пижамата си. Носеше хавлиена кърпа и четка за зъби. Усмихна се на Хос и го отмина. Той чу как вратата на банята се заключи подире й и заслиза по стълбата.

Лампите в работилницата светеха. Бръмчащият звук идеше на пресекулки някъде отвътре, отекваше в тихия нощен въздух, прекъсваше внезапно, започваше пак. Хос крачеше тихо по снега, спря точно пред входа на работилницата. Допря ухо до дървената врата и се ослуша, но бръмченето беше единственият звук, който чу. Искаше да разбие вратата с ритник. Но вместо това почука леко.

— Да? — обади се глас отвътре.

— Може ли да отворите, моля? — каза Хос.

Зачака. Чуваше тежкия тропот на скиорски обувки, които се приближаваха към заключената врата. Вратата се открехна. В пролуката се показа загоряло лице. Той го позна веднага — беше на Хелмут Курц, учителя по ски, който му бе помогнал предишната нощ, човека, когото бе видял днес в планината точно преди да се качи на седалковия лифт.

— Охо, здравейте! — каза Хос.

— Да? Какво желаете? — попита Курц.

— Имате ли нещо против да вляза?

— Съжалявам, но не е разрешено да се влиза в работилницата. Работилницата е затворена.

— Да, но вие сте вътре, нали?

— Аз съм учител по ски — заяви Курц. — На нас се разрешава…

— Тъкмо видях светлина — каза Хос — и ми се дощя да поговоря с някого.

— Хм.

— Какво правите впрочем? — попита Хос небрежно, небрежно натисна с рамо вратата и полека я открехна, небрежно я отвори, небрежно се промъкна вътре, небрежно мина покрай Курц, а после примижа от светлината на голата крушка над работния тезгях в другия край на помещението, мъчейки се да открие източника на бръмчащия звук, който изпълваше работилницата.

— Вие всъщност нямате право… — поде Курц, ала Хос беше вече в средата на стаята, отиваше към другото осветено място, където над работния тезгях висеше крушка със зелен абажур. Бръмчащият звук тук беше по-силен, бръмчене на стара машина, бръмчене на…

Почти веднага го откри. В единия край на тезгяха беше поставено точило. Колелото продължаваше да се върти. Той го погледна, кимна, а после натисна ключа, за да го спре. Обърна се към Курц с усмивка и каза:

— Май точехте нещо?

— Да, ей тези кънки — отговори Курц. Той посочи на тезгяха чифт бели кънки за фигурно пързаляне.

— Ваши ли са? — попита Хос.

Курц се усмихна.

— Не. Тия кънки са за жена.

— Чии?

— Хм, мисля, че това не ви засяга. А вие какво мислите? — попита Курц учтиво.

— Смятам, че не ме засяга — отвърна Хос спокойно, продължавайки да се усмихва. — И снощи ли бяхте тук, мистър Курц, и точехте нещо?

— Моля?

— Казах, вие ли…

— Не, не бях аз. — Курц се приближи до тезгяха и хладнокръвно изгледа Хос. — Кой сте вие? — запита той.

— Името ми е Котън Хос.

— Приятно ми е. Мистър Хос, извинявам се, че съм принуден да бъда толкова рязък, но вие наистина нямате право…

— Да, зная. Само учители по ски имат право да влизат тук, така ли, мистър Курц?

— Да, след като затворим работилницата. Понякога идваме да правим дребни поправки на ските си или…

— Или да наточите нещо, а, мистър Курц?

— Да. Кънките например.

— Да — повтори Хос. — Кънките. Но вие не сте били тук миналата нощ, нали, мистър Курц?

— Не, не бях.

— Защото, разбирате ли, аз чух нещо като стържене на пила, или по-скоро шмиргел, нещо подобно, а после забръмча и това точило. Значи сте сигурен, че не сте били тук и не сте точили нищо? Кънки например? Или… — Хос сви рамене. — Щека?

— Щека ли? Защо някой ще… — Курц изведнъж млъкна. Той пак изгледа Хос. — Какъв сте вие? — запита той. — Полицай ли?

— Защо? Не обичате ли полицаите?

— Аз нямам нищо общо със смъртта на Хелга — побърза да заяви Курц.

— Никой не е казвал, че имате нещо общо.

— Но го загатнахте.

— Нищо не съм загатвал, мистър Курц.

— Попитахте точил ли съм щека миналата нощ. От това се подразбира…

— Но щека не сте точили.

— Не, не съм! — отсече Курц.

— Тогава какво правихте тук миналата нощ?

— Нищо. Миналата нощ не съм припарвал до тази работилница.

— Аха, но вие сте били тук, мистър Курц. Аз ви срещнах отвън, спомняте ли си? Слизахте по стъпалата. Много бързо. Не си ли спомняте?

— Това беше по-рано вечерта.

— Но аз не казах нищо за часа, мистър Курц. Не ви запитах по кое време сте били в тази работилница.

— Аз не съм влизал в тази работилница! По никое време!

— Но вие току-що казахте: „Това беше по-рано вечерта.“ По-рано от какво, мистър Курц?

Курц помълча за момент. После отговори:

— По-рано от… от другия, който беше тук.

— Видяхте ли тук някого?

— Аз… видях да свети лампа.

— Кога? По кое време?

— Не помня. Отидох в бара, след като ви срещнах… изпих някоя и друга чашка и после излязох да се поразходя. Точно тогава видях светлината.

— Къде е стаята ви, мистър Курц?

— В главната сграда.

— Виждали ли сте Хелга миналата нощ?

— Не.

— Нито веднъж?

— Не.

— Тогава какво правехте горе?

— Отидох да взема кънките на Мария. Онези. — Той посочи кънките за фигурно пързаляне на тезгяха.

— Коя Мария?

— Мария Файърс.

— Едно дребно момиче с тъмна коса?

— Да. Вие познавате ли я?

— Мисля, че току-що я видях в коридора — каза Хос. — Значи дойдохте да вземете кънките й, после отидохте да пийнете, а сетне да се разходите. По кое време беше това?

— Трябва да е било след полунощ.

— И в работилницата светеше?

— Да.

— Но вие не видяхте кой беше вътре?

— Не, не видях.

— Добре ли познавахте Хелга?

— Много добре. Преподавахме заедно.

— Колко добре е много добре?

— Ние бяхме добри приятели.

— Колко добри, мистър Курц?

— Нали ви казах!

— Спали ли сте с нея?

— Как смеете…

— Хайде, хайде. — Хос посочи кънките. — На Мария ли са, казахте?

— Да. Тя също е учителка по ски. Но и кънки кара добре, почти толкова добре, колкото и ски.

— Значи и с нея сте добри приятели, мистър Курц?

— Аз съм добър приятел с всички! — тросна се Курц. — Аз съм нормален, дружелюбен човек. — Той помълча. — Вие да не сте полицай?

— Да. Полицай съм.

— Аз не обичам полицаите — каза тихо Курц. — Не ги обичах във Виена, където носеха пречупени кръстове на ръкавите си, не ги обичам и тук. И нямам нищо общо със смъртта на Хелга.

— Имате ли ключ за тази работилница, мистър Курц?

— Да. Всички имаме. Сами вършим дребни поправки. През деня тук има много народ. Ала нощем можем…

— Какво значи всички? Учителите по ски ли?

— Да.

— Ясно. Значи всеки от тях би могъл…

Писъкът беше като нещо осезателно, което нахлу в помещението така внезапно, че ги стресна. Дойде някъде отгоре, прониквайки през старите дъски на пода и старите греди на тавана. Рязко отекна в стаята и двамата мъже погледнаха нагоре към тавана, безмълвни, в очакване. Писъкът долетя пак. Хос скочи на крака и хукна към вратата. „Бланш“ — прошепна той и затръшна вратата подире си.

Тя стоеше в коридора пред банята, всъщност не стоеше, а себе облегнала безсилно на стената, краката й на танцьорка бяха загубили силата си, стойката си. Носеше дългата фланелена нощница и пеньоар и се бе облегнала на стената със силно стиснати очи, с разчорлена руса коса; писъкът беше застинал върху неподвижното й лице и трепереще разтворени устни. Хос се втурна с тропот по стъпалата, свърна рязко вдясно и се закова на място, като я видя, спря само за част от секундата, зави, спря, а после отново се устреми напред, така че стигна до нея само с четири бързи крачки.

— Какво има? — попита той.

Тя не можа да отговори. Бе се подпряла с длани на стената, очите й бяха все така силно стиснати, писъкът бе замрял в гърлото й и я задушаваше. Тя поклати глава.

— Бланш, какво има?

Тя пак поклати глава, а после отлепи едната си ръка от стената, сякаш се страхуваше, че така ще се строполи на пода. Ръката се вдигна немощно. Бланш не сочеше, само загатваше, и то съвсем неопределено, като че и ръката й беше зашеметена.

— Банята ли? — запита Хос.

Тя кимна. Той се извърна. Вратата на банята беше леко отворена. Хос я разтвори докрай, втурна се вътре, после се закова на място, сякаш се бе натъкнал на каменна стена.

Мария Файърс беше и облечена, и съблечена. Убиецът я бе заварил в момента, когато се е обличала или се е събличала, заварил я е, както предполагала, в уединение, тъй че единият й крак беше мушнат в панталоните на пижамата й, а другият, бос бе извит под тялото й. Горнището на пижамата й бе вдигнато над едната нежно закръглена гръд, може би при падането, а може би докато се е борила. Дори косата й беше в някакво неопределено състояние, част от нея бе здраво стегната с ролките, останалата висеше небрежно, падналите ролки се търкаляха по пода на банята. Резето от вътрешната страна на вратата бе изкъртено — явно някой се бе опитвал да разбие вратата. Мивката продължаваше да тече. Момичето лежеше сковано, мъртво в нарушеното си уединение, отчасти облечено, отчасти съблечено, изненада и ужас се бяха слели върху смъртната маска на лицето й. Около гърлото й беше омотана хавлиена кърпа. Тя е била усукана там със страшна сила, впила се беше в кожата толкова дълбоко, че и сега стоеше увита на това място, плътта бе разкъсана и тук-там покриваше кърпата, грубата материя се бе врязала в шията и гърлото. Езикът стърчеше от устата. От носа течеше кръв — при падането лицето се бе ударило в плочките на банята.

Хос се измъкна заднишком.

Той намери телефонен автомат в главната сграда и оттам се обади на Теодор Уот.

XII

Бланш седеше на ръба на леглото в 105-а стая, трепереше, облечена с нощницата си, с пеньоара и наметната с едно одеяло. Теодор Уот, облегнат вяло на тоалетната масичка, дръпна от пурата си и заговори:

— А сега ще пожелаете ли да ми разкажете точно какво се случи, мис Колби?

Бланш седеше, разтреперана и свита, с бледо лице. Тя понечи да заговори, не можа, поклати глава, кимна, прокашля се и явно се учуди, че все пак успя да проговори.

— Аз… аз бях сама. Котън бе слязъл да провери какъв… какъв е този шум.

— Какъв шум, Хос? — попита Уот.

— От точилото — отговори Хос. — Долу в работилницата за ски. Чух го и миналата нощ.

— Открихте ли кой работи с точилото?

— Тази нощ там беше един човек на име Хелмут Курц. Той също е учител по ски. Твърди, че миналата нощ не бил припарвал до работилницата. Но след полунощ видял да свети лампа там.

— Къде е той сега?

— Не зная. Шерифе, той беше с мен, когато са убили момичето. Не би могъл да…

Уот не му обърна внимание и се приближи до вратата. Отвори я и надникна в коридора.

— Фред — каза той, — намери ми Хелмут Курц, учител по ски.

— Аз пък намерих другия по-нататък в коридора — отвърна Фред.

— Ей сега ще дойда при него. Кажи му да почака.

— Кой е другият? — попита Хос.

— Учител по ски, в 102-а стая е. Лари Дейвидсън. — Уот поклати глава. — Извинете ме, мис, но тук гъмжи от калпави учители

по ски. Чудно е, че има място за скиори. — Пак поклати глава. — Вие, мис Колби, казахте, че сте били сама.

— Да. И аз… стори ми се, че чух нещо в коридора… като… не знаех какво. Внезапен силен шум.

— Вероятно вратата на банята е била разбита с ритник — каза Уот. — Карайте нататък.

— И тогава аз… чух глас на момиче, което казваше: „Махайте се оттук! Чувате ли ме? Махайте се оттук!“ И… и после стана тихо и чух някой да тича по коридора и надолу по стълбите, та… реших да… да погледна.

— Да, продължавайте.

— Тръгнах по… коридора и погледнах надолу по стълбата, но не видях никого. А после, когато… поех обратно към стаята… чух водата да тече в банята. Ъ-ъ… вратата беше отворена и тогава аз… О, боже, нужно ли е това?

— Намерихте момичето, така ли?

— Да — отговори Бланш много тихо.

— И тогава изпищяхте.

— Да.

— И тогава Хос дойде горе, така ли?

— Да — потвърди Хос. — И ви се обадих по телефона от главната сграда.

— А-ха — измънка Уот. Отиде до вратата и я отвори. — Ще заповядате ли тук, мистър Дейвидсън? — запита той.

Лари Дейвидсън влезе колебливо в стаята. Той беше висок и се наведе, като минаваше, създавайки впечатление, че е още по-висок, сякаш бе принуден да се наведе, за да не се чукне в касата на вратата. Носеше тъмни панталони и карирана спортна риза от вълнен плат, косата му беше остригана чак до кожата. Сините му очи гледаха зорко, дори бдително.

— Предполагам, че знаете за какво става дума, а, мистър Дейвидсън? — запита Уот.

— Да, мисля, че зная — отвърна Дейвидсън.

— Ще имате ли нещо против да отговорите на няколко въпроса?

— Нямам нищо против. Аз ще… ще отговоря на всичко, което вие…

— Отлично. Бяхте ли в стаята си през цялата нощ, мистър Дейвидсън?

— Не, не през цялата нощ. Известно време бях горе в главната сграда.

— Какво правехте?

— Хм, аз…

— Да, мистър Дейвидсън, какво правехте там?

— Аз… тренирах. Вижте какво, аз нямам нищо общо с тази работа.

— Какво правехте, мистър Дейвидсън?

— Тренирах. Намерихме там горе няколко шпаги и аз… просто си поиграх. Вижте какво, зная, че Хелга е била прободена с щека, но…

— Кога се прибрахте тук, мистър Дейвидсън?

— Към… към десет и половина-единайсет.

— И после бяхте все в стаята си?

— Да.

— Какво правихте, когато се върнахте тук?

— Писах писмо на жена си и после си легнах.

— Кога си легнахте?

— Към полунощ.

— Чухте ли някакъв силен шум в коридора?

— Не.

— Чухте ли някакви гласове?

— Не.

— Чухте ли писъка на мис Колби?

— Не.

— Защо?

— Сигурно съм спял вече.

— Облечен ли спите, мистър Дейвидсън?

— Какво? О. О, не. Вашият колега… вашият помощник каза, че мога да си навлека някоя дреха.

— С какво спите?

— С пижама. Слушайте, аз слабо познавах тия момичета. Постъпих в школата тук само преди две седмици. Искам да кажа, познавах ги, колкото да разговарям с тях, но нищо повече. А фехтовката, това е просто съвпадение. Искам да кажа, че често си

играем с шпагите. Искам да кажа, че откакто дойдох тук, винаги има някой горе да се забавлява с тях…

— Колко пъти изпищяхте, мис Колби? — попита Уот.

— Не помня — каза Бланш.

— Изпищя два пъти — обади се Хос.

— А вие къде бяхте, Хос, когато чухте писъците?! — Долу. В скиорската работилница.

— А вие сте се намирали в стаята си, в този коридор, мистър Дейвидсън, и не сте чули нищо, хммм? Може да сте били много зает…

И изведнъж Дейвидсън се разплака. Лицето му се изкриви в гримаса, рукнаха сълзи и той каза:

— Аз нямам нищо общо с това, кълна се. Моля ви, нямам нищо общо с това. Моля ви, аз съм женен, жена ми е в града и очаква дете, аз се нуждая от тази работа, дори не съм поглеждал ония момичета, кълна се в бога, какво искате от мен. Моля ви, моля ви.

В стаята беше тихо, чуваше се само хълцането му.

— Кълна се в бога — промълви той тихо. — Кълна се в бога. Аз спя дълбоко. Вечер съм много уморен. Заклевам се. Моля ви. Аз не съм го направил. Познавах ги само колкото да си кажем „здравей“. Не съм чул нищо. Моля ви. Повярвайте ми. Моля ви. Аз трябва да си запазя работата. Единственото нещо, от което разбирам, е скиспортът. Не мога да си позволя да бъда замесен в това. Моля ви.

Той наведе глава, мъчейки се да скрие сълзите, които се стичаха по лицето му, раменете му трепереха, дрезгави хълцания се изтръгваха дълбоко от гърдите му и разтърсваха цялото му тяло.

— Моля ви — повтори той.

За пръв път, откакто бе започнала цялата тази работа, Уот се обърна към Хос и го помоли за съвет.

— Какво мислите вие? — попита той.

— Аз също спя дълбоко — отговори Хос. — Може да вдигнете сградата във въздуха, пак няма да чуя.

XIII

В неделя сутринта църковните камбани огласиха долината.

Камбаните забиха в град Роусън, звънът им отекна рязко и ясно в планинския въздух, понесе се над снеговете надолу към долината. Хос отиде до прозореца, вдигна щорите, заслуша се в звъна на камбаните и си спомни за своята младост, за баща си, преподобния Джеръмая Хос, и за неделните църковни камбани, и за екливия, звучен глас на баща си, когато четеше проповед. В проповедите на баща му винаги имаше логика. От детското си обкръжение Хос не беше наследил религиозен плам, но бе изпълнен с голямо уважение към логиката. „За да ти вярвам — бе казал баща му, — трябва да говориш разумно. А да си разумен, означава да си логичен. Не бива да забравяш това, Котън.“

В убийството на Хелга Нилсън и Мария Файърс като че ли нямаше много логика, освен ако в безсмислената жестокост има някаква логика. Той се опита да осмисли фактите, докато гледаше към мирната долина и слушаше отмереното биене на камбаните. Зад него Бланш спеше, свита на кълбо; дишаше спокойно, обгърнала с ръце възглавницата. Той не искаше да я буди, особено след това, което бе преживяла нощес. За него седмичната почивка бе свършила; не можеше вече да кара ски с удоволствие през тия почивни дни. Най-голямото му желание беше да се махне от планината Роусън; не, и това не беше съвсем вярно. Искаше да намери убиеца. Повече от всичко друго желаеше това. Не защото му плащаха за тази работа, не защото искаше да докаже на Теодор Уот, че детективите от големия град са способни да свършат нещичко — просто при мисълта за двете убийства го обземаше ярост. Той все още помнеше животинската сила на човека, който го бе нападнал в планината, и мисълта, че тази сила е била насочена срещу две безпомощни млади момичета, направо вбесяваше Хос.

Защо? — запита се той.

Къде е логиката?

Нямаше логика. Нямаше логика в избора на жертвите, нямаше логика, и в избора на местопрестъплението. Защо някой ще реши да убие Хелга посред бял ден, на столче, увиснало някъде между два и десет метра над земята, като използува за тази цел щека? Щека, наточена и превърната в смъртоносно оръжие, не забравяй това, спомни си Хос. Такова нещо просто не се случва, това не беше плод на необмислен порив, бе предумишлено, истинско убийство. Някой е бил в работилницата за ски през нощта преди първото убийство, послужил си е с пила, а после с точило, за да наостри оная проклета щека, та да е сигурен, че върхът й ще може да пробие един дебел скиорски анорак, и един скиорски пуловер, и едно сърце.

Тогава трябва да има логика в избора на местопрестъплението, разсъди Хос. Убиецът на Хелга е замислил убийството по-рано, щом е подготвил оръжието предишната нощ. И ако допуснем, че е предварително замислено, значи се предполага, че има логика, че убийството точно на седалковия лифт е било част от замисъла — навярно така се е налагало.

Да, ето ти и логиката, мислеше си той… само че пак е нелогично.

Зад него Бланш се размърда. Той се обърна да я погледне бегло, спомняйки си ужаса, изписан върху лицето й миналата нощ, който бе в контраст с успокоените й от съня черти. Тя бе разказала историята на Уот три пъти, разправяла му бе отново и отново как е намерила мъртвото момиче.

Мария Файърс, на двайсет и една години, брюнетка, родом от Монпелие, Върмонт. Започнала да се занимава със ски-спорт на шест години, първо място в слалома за жени четири пъти поред, преподавателка от седемнайсетгодишна възраст. Освен това караше кънки, бе участвувала в училищния плувен отбор, състезателка по многобой, хубаво, възпитано момиче, с приветлива усмивка — сега мъртво.

Защо?

Нейната стая бе до стаята на Хелга, познаваха се от близо една година. Не бе се приближавала до седалковия лифт в деня на убийството на Хелга. Всъщност тогава преподавала на начинаещи скиори близо до Т-образния влек — на значително разстояние от седалковия лифт. Не е могла да види убийството на Хелга, нито убиеца на Хелга.

Но все пак някой я бе убил.

Но ако това е предумишлено убийство, и ако се допусне, че има логика, и ако убийството на Хелга на едно столче на половината път по склона на планината е логично, тогава смъртта на Мария Файърс също е част от тази логика.

Но как така?

По дяволите логиката, мислеше си Хос. Вече не мога да разсъждавам правилно. Толкова много искам да разнищя случая, че не мога да разсъждавам правилно, а това ме прави повече от безполезен. Значи трябва да се махна оттук, да събудя Бланш, да й кажа да се облече, да си стегна багажа, а после да си платя сметката и да напусна, да се върна в града, в 87-и район, където по-често стават убийства, и то не по-малко жестоки — но там смъртта не идва като изненада. Ще оставя тая работа на шерифа Теодор Уот, който държи на собствените си грешки. Ще я оставя на него и на сръчните му помощници; може би те ще я разнищят, а може и да не успеят, но тя не е по силите ми, аз не съм в състояние вече да разсъждавам правилно.

Той се приближи до леглото и събуди Бланш, а после отиде в главната сграда, искаше час по-скоро да плати сметката и да си тръгне. Някой се упражняваше да свири на пианото. Хос мина покрай него и камината и зави към кабинета на Уландър. Почука на вратата и зачака. Зад вратата някой се поколеба, после каза: „Да, влезте“ и Хос натисна бравата.

Всичко изглеждаше точно така, както и в петък вечерта, когато Хос пристигна, преди цяла вечност. Уландър седеше зад бюрото си, мъж на трийсетина години, с тъмна коса и тъмни вежди, надвиснали ниско над тъмнокестеняви очи. Носеше бяла риза с отворена яка, а върху нея — ярък пуловер, с щампосан елен. На десния му крак, изпънат неподвижно напред, все още имаше гипс, стъпалото бе опряно на нисък диван. Всичко изглеждаше съвсем същото.

— Искам да си платя сметката — каза Хос. — Заминавам.

Той стоеше точно до вратата, на петнайсетина крачки от бюрото. Патериците на Уландър бяха подпрени близо до вратата, Уландър изрече с усмивка „Разбира се“, а после отвори най-долното чекмедже на бюрото, извади регистъра си и внимателно написа квитанция. Хос се приближи до бюрото, провери сметката, а после попълни чек. Докато го размахваше във въздуха, за да изсъхне мастилото, запита:

— Какво правехте в стаята ми вчера, мистър Уландър?

— Проверявах отоплението — отговори Уландър.

Хос кимна.

— Ето ви чека. Ще отбележите ли на тази квитанция, че е платено, моля?

— С удоволствие — каза Уландър. Той сложи печат и върна квитанцията на Хос. За момент Хос изпита странното чувство, че има нещо нередно. Една абсурдна мисъл се вряза в съзнанието му: КАКВО НЕРЕДНО ИМА ТУК? Той погледна Уландър, косата, очите, бялата риза, пуловера с елена, изпънатия крак, гипса на него, дивана. Имаше някаква промяна. Това не беше същата стая, нито същата гледка, която бе видял в петък вечерта. КАКВО НЕРЕДНО ИМА ТУК? — мислеше си той и не знаеше.

Взе квитанцията и каза:

— Благодаря. Някакви новини за пътищата?

— Те са отворени чак до щатската магистрала. Няма да имате никакви затруднения.

— Благодаря — каза Хос. Поколеба се, вторачи поглед в Уландър. — Знаете ли, стаята ми е точно над работилницата за ски.

— Да, известно ми е.

— Имате ли ключ от работилницата, мистър Уландър?

Онзи поклати глава.

— Не. Работилницата е частна собственост. Тя не е част от хотела. Предполагам, че собственикът позволява на учителите по ски да…

— Но вие сте и ключар, нали?

— Какво?

— Нали сам ми казахте това, когато пристигнах? Заявихте, че като мине сезонът, сте ключар, така ли беше?

— О! О, да. Да, така казах. — Уландър се размърда неловко на стола, като се опитваше да намести по-удобно крака си. Хос погледна пак крака и в този момент си помисли: Дявол да го вземе, какво не е наред?

— Може би сте влезли в стаята ми да подслушвате, мистър Уландър? Не е ли така?

— Какво да подслушвам?

— Шумовете, които идват от скиорската работилница долу — каза Хос.

— Толкова ли са интересни тези шумове?

— Посред нощ са интересни. Посред нощ човек може да чуе какво ли не. Тъкмо започвам да си спомням всичко, което чух.

— Така ли? А какво чухте?

— Чух как газовата горелка щракна и как някой пусна водата в тоалетната, и как машините за затъпкване на пистите се изкачваха по склона, и как някой спореше в коридора, и как някой пилеше и точеше нещо в работилницата за ски. — Той говореше на Уландър, но всъщност не се обръщаше към него. Припомняше си ония среднощни гласове, извисяващи се гневно, спомняше си, че едва по-късно чу шумовете в работилницата, отиде до прозореца и видя лампата, която светеше долу. И тогава се случи нещо странно. Вместо да го нарече „мистър Уландър“, изведнъж го нарече „Елмър“.

— Елмър — каза Хос, — току-що ми хрумна нещо.

Елмър. И с тази дума нещо ново се появи в стаята. С тази дума той изведнъж се пренесе обратно в стаята за разпити на 87-и участък, където наричаха обикновените крадци и престъпници с малките им имена — Чарли, Хари, Мартин, Джо, и където тази фамилиарност някак си ги поставяше в отбранителна позиция, някак си ги стряскаше и им даваше да разберат, че разпитът не е дребна работа.

— Елмър — каза той, — току-що ми хрумна, че щом Мария не е могла да види нищо в планината, сигурно е била убита, понеже е чула нещо. Сигурно е чула същия спор, който и аз чух. Само че нейната стая е точно до стаята на Хелга. И навярно е разбрала кой спори. — Той се поколеба. — Това е много логично, не мислиш ли и ти така, Елмър?

— Предполагам, че е така — отвърна Уландър учтиво. — Но щом знаете кой е убил Мария, защо не отидете…

— Не зная, Елмър. А ти знаеш ли?

— Съжалявам. Не зная.

— Е, и аз не зная, Елмър. Имам само едно особено чувство.

— А какво е то? — попита Уландър.

— Че ти си влизал в стаята ми, за да подслушваш, Елмър. Да разбереш какво съм чул аз през нощта, преди Хелга да бъде убита. И

навярно си стигнал до заключението, че съм чул прекалено много и може би затова някой ме нападна в планината вчера.

— Моля ви, мистър Хос — каза Уландър и лека надменна усмивка докосна устните му, а ръката му се вдигна вяло, за да посочи гипсирания крак.

— Разбира се, разбира се — рече Хос. — Как може да ме нападне човек с гипсиран крак, човек, който не е в състояние да се движи без патерици? Разбира се, Елмър. Не мисли, че това не е подслуш… — Хос внезапно млъкна. — Патериците ти — каза той.

— Какво?

— Патериците ти! Къде са, дявол да ги вземе?

Само за миг кръвта се отцеди от лицето на Уландър. После той съвсем спокойно изрече:

— Ей там. Зад вас.

Хос се обърна и погледна патериците, подпрени близо до вратата.

— На петнайсет крачки от бюрото ти — каза той. — Аз пък мислех, че не можеш да ходиш без тях.

— Аз… аз се подпирах на мебелите, за да… да стигна до бюрото. Аз…

— Лъжеш, Елмър — каза Хос, пресегна се над бюрото и издърпа Уландър от стола.

— Кракът ми! — извика онзи.

— Вятър! От колко време стъпваш на крака си, Елмър? Затова ли я уби в планината? За да…

— Аз не съм убивал никого!

— … за да имаш алиби, а? Човек с гипсиран крак не би могъл да се вози на лифт или да скочи от него, нали? Освен ако не е слагал и свалял този гипс господ знае колко пъти!

— Кракът ми е счупен! Аз не мога да вървя!

— А да убиваш можеш ли, Елмър?

— Аз не съм я убил!

— Чу ли ви Мария да се карате, Елмър?

— Не. Не…

— Тогава защо я нападна?

— Не съм я нападал! — Той се опита да се отскубне. — Вие сте луд. Причинявате ми болка! Пуснете ме…

— Аз ли съм луд? Мошеник такъв, аз ли съм луд? Ти си пробол с щека едно момиче и си усукал хавлиена кърпа около…

— Не съм, не съм!

— Ние намерихме розетката от твоята щека! — крясна Хос.

— Каква розетка? Не разбирам какво…

— По нея има отпечатъци от пръстите ти! — излъга Хос.

— Вие сте луд — каза Уландър. — Как съм се качил на лифта? Та аз не мога да вървя. Счупих крака си на две места. Една кост проби през кожата. Не мога да се кача на лифт дори и да искам…

— Кожата — каза Хос.

— Какво?

— Кожата! — Сега очите му гледаха гневно. Той дръпна Уландър към себе си и крясна: — Къде те одраска тя?

— Какво?

Сграбчи го с две ръце за ризата, дръпна силно и я разкъса.

— Къде е драскотината, Елмър? На гърдите ти ли? На шията?

Уландър се мъчеше да се отскубне, ала Хос улови главата му с две ръце. Натисна я силно надолу и дръпна яката на ризата отзад.

— Пуснете ме! — изкрещя Уландър.

— Какво е това, Елмър? — Пръстите му стиснаха крайчеца на лейкопласта на врата на Уландър. Гневно го отлепиха. От едно място точно под линията на косата на Уландър диагонално се спущаше зарастваща драскотина, дълга пет сантиметра, намазана с йод.

— Сам се одрасках — обясни Уландър. — Блъснах се в…

— Хелга те е одраскала — каза Хос. — Когато си я пробол с щеката! Кожичката е у шерифа, Елмър. Тя се намираше под ноктите й.

— Не — каза Уландър. Той заклати глава.

В стаята изведнъж стана много тихо. И двамата бяха изтощени. Хос продължаваше да стиска ризата на Уландър, дишаше тежко, чакаше. А Уландър продължаваше да клати глава.

— Искаш да ми разкажеш ли?

Уландър поклати глава.

— Откога можеш да ходиш?

Уландър пак поклати глава.

— Защо държиш крака си в гипса?

Уландър отново поклати глава.

— Ти си убил две млади момичета! — изрева Хос. С изненада усети, че трепери. Ръката му стисна още по-силно предницата на ризата, така че кокалчетата побеляха. Може би Уландър усети внезапното напрежение, може би Уландър знаеше, че в следния миг Хос ще го сграбчи за гърлото.

— Добре — каза той. Гласът му беше много тих. — Добре.

— Защо продължаваш да носиш гипса?

— За да… за да… за да не разбере тя. За да си помисли, че аз… аз съм… съм неспособен да вървя. И по този начин можех… можех да я следя. Без тя да знае.

— Коя тя?

— Хелга. Тя… Тя ми беше приятелка, разбирате ли. Аз… аз я обичах, разбирате ли.

— Аха, толкова си я обичал, че си я убил — каза Хос.

— Не затова… — Уландър поклати глава. — Заради Курц. Тя все отричаше, но аз знаех за тях. И я предупредих. Повярвайте ми, предупредих я. И аз… държах гипса на крака си, за да… за да я заблудя.

— Кога ти махнаха гипса? — попита Хос.

— Миналата седмица. Ъ-ъ… докторът го свали точно в тази стая. Разряза го на две точно отстрани, с електрическо трионче. И… и когато си отиде, аз… реших да съединя пак двете половинки и… и… да ги залепя с… лейкопласт. Така можех да я следя. Тя не знаеше, че мога да ходя.

— И какво видя?

— Вие знаете какво видях!

— Разкажи ми.

— В петък вечерта тя… аз… видях Курц да излиза от пристройката. Разбрах, че е бил с нея.

— Той е бил там, за да вземе кънките на Мария — каза Хос. — Да ги наточи.

— Не! — извика Уландър и за момент гласът му прозвуча силно, като взрив, яростно и мощно, и Хос си спомни отново с каква зверска сила го бе нападнал този човек в планината. Гласът на Уландър пак замря. — Не — каза той тихо, — грешите. Той е бил с Хелга. Да зная. Мислите ли, че щях да я убия, ако… — Гласът му секна: Очите му внезапно се замъглиха. Той извърна глава, но не гледаше Хос, вторачи

се в пространството, очите му се наляха със сълзи. — Когато се качих в стаята й, аз я предупредих — заговори той тихо. — Казах й, че съм я видял, видял съм я с очите си, а тя… тя каза, че си въобразявам. И се разсмя. — Лицето му изведнъж се изопна. — Разсмя се, разбирате ли. Тя… не трябваше да се смее. — Очите му се напълниха със сълзи, погледът му беше някак странно изцъклен. — Не трябваше да се смее — повтори той. — Не беше смешно. Аз я обичах. Не беше смешно.

— Да — съгласи се Хос уморено. — Никак не е било смешно.

XIV

Бурята утихна.

Бурята, започнала внезапно и бушувала яростно, престана. Вятърът разпръсна облаците и замря. Двамата се возеха в топлия уют на колата, небето над главите им беше светлосиньо, снегът се бе натрупал от двете страни на пътя.

Бурята утихна.

Сега имаше само следи от нейната ярост — утъпкания сняг под автомобила, снегът, натрупан покрай пътищата, снегът, посипал клоните на дърветата. Бурята утихна и отмина; оставаше само да се преброят щетите, да направят поправки.

Той седеше мълчаливо зад волана на колата — едър червенокос мъж, който шофираше с лекота. Гневът му също бе преминал като гнева на бурята. В душата му се таеше само огромна тъга.

— Котън? — заговори Бланш.

— Мм-мм? — Той не откъсваше очи от пътя. Следеше лъкатушната бяла лента и се вслушваше в скърцането на снега под дебелите гуми и в звука на нейния глас.

— Котън — каза тя, — много се радвам, че съм с теб.

— И аз също.

— Въпреки всичко — рече тя — много, много се радвам.

Тогава той направи нещо необичайно. Внезапно свали дясната си ръка от кормилото, сложи я на бедрото й и леко го стисна. Помисли си, че прави това, понеже Бланш беше много привлекателно момиче, към което току-що бе изпитал за момент духовна близост.

А може би я докосна, защото смъртта внезапно се промъкна в автомобила и Хос си спомни отново за двете млади момичета, станали жертва на Уландър.

А може би това нежно и топло докосване на бедрото бе като утвърждение на живота.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.